Numărul următor:

NINA GREGOR

Sub semnul dorinței

Câți dintre noi n-au simțit că viața nu mai are sens după ce ne-am pierdut perechea iubită! Frumoasa Carina, o tânără doamnă a Ravensteinului, a ajuns într-o situație fără ieșire, când soțul ei, Sebastian von Loebe, și-a pierdut viața în urma unui groaznic accident de parașutism.

Speranța fericirii s-a aprins din nou pentru tânăra femeie când a aflat că poartă în trup o nouă viață: copilul lui Sebastian. Apoi cunoscu un bărbat despre care credea că-i va fi tovarăș și sprijin pentru un nou început.

Preț: 490 lei

edip

Nr. 4

Diana

Cele mai frumoase romane de dragoste

Toate mi se întâmplă numai mie

Cu Katrina, întotdeauna ceva nu e în ordine

DIANA

În colecția Diana vă oferim, dragi cititori, cele mai frumoase romane de dragoste.

Emoționantele istorii vorbesc despre apropierea sufletelor, despre iubiri mari, romantice. Scriitori cunoscători în profunzime a tainelor inimii, ne călăuzesc într-o lume a sentimentelor, cu speranțe și lacrimi, cu bucurii și suferințe.

Celor ce îndrăgesc genul, indiferent de vârstă, le oferim o lectură plăcută și deconectantă.

edip

Sibylle Simon

Toate mi se întâmplă numai mie

Kathrina ieși disperată din sufrageria lui von Belowek. Încă îi răsunau în urechi râsetele invitaților și fața îi ardea de rușine. De ce i se întâmplă ei întotdeauna asemenea accidente? Numai ea poate trage fața de masă răsturnând pahare, vase și vaze cu flori! Cu siguranță că nimeni altcineva nu s-a mai descălțat uitându-și pantofii sub masă și apoi să se plimbe desculță de-a lungul salonului impunător, cu un trandafir agățat de rochie. Se cutremură amintindu-și!
Nu a observat însă că un tânăr s-a aplecat și a ridicat trandafirul căzut, ascunzându-l ca pe un bun de preț...

Traducerea a fost făcută după:

SIBYLLE SIMON

DAS MÄDCHEN, DAS UNTER DIE HAUT GEHT

Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

S.C. EDITURA INTERPRES S.R.L.
Cluj, Str. Grigore Alexandrescu nr. 21.
Telefon / fax: 064/145389
Tehnoredactare computerizată:
S.C. GLORIA S.R.L. CLUJ-NAPOCA
Tipărit la tipografia:
GARAMOND S.R.L. CLUJ-NAPOCA

— Nu merg cu voi! Nu și nu!

Rochia albă de seară zbură prin cameră, la fel făcură și pantofii delicați, tot albi, aterizând pe scaunul de lângă dulapul din lemn de trandafir.

Din ușă, Irene se încruntă supărată din sprâncene.

— Ce înseamnă asta, că nu vii? Te rog să nu fii copilăroasă, Kathrina! De ani de zile ne petrecem ziua de Armindeni la Below. Ar trebui să știi ce eveniment important este acesta!

Tânăra de douăzeci și doi de ani, cu părul negru scurt, se lăsă cu un oftat adânc pe pat. Fața îi trăda deznădejdea.

— Vai, mamă! Știi bine cât de mult urăsc aceste adunări. Presimt că v-aș face de rușine. Înafară de asta, nu sunt obișnuită cu rochiile de seară. Am să vărs pe mine ketchup-ul, sau se va întâmpla ceva la fel de îngrozitor...

— Ketchup-ul? Irene își ridică din nou sprâncenele frumos arcuite. Această expresie de superioritate îi displăcea fetei.

— Doar nu-ți închipui că la Belowi se servește ketchup la cină? Kathrina, sunt sincer uimită de naivitatea ta. Ai uitat cine sunt Belowii? Sunt proprietarii Sierkshagenului! Acolo nimeni n-ar pomeni la masă un lucru atât de profan ca și ketchup-ul de roșii.

Fata sări în picioare și se plimbă frământându-se în sus și în jos prin cameră. Era înaltă, zveltă, cu fața fină și cu privirea senină, foarte vie.

Încă mai purta pantaloni de trening, spre disperarea mamei, care de ani de zile încerca să facă o doamnă din unica ei fiică - fără vreun rezultat notabil, deoarece Kathrina i se opunea din toate puterile. Se simțea mult mai bine dacă putea să fie liberă și naturală.

— Să nu ne cramponăm de cazul amuzant al ketchupului! se răsti.

— Nu este nici în intenția mea, murmură Irene și, privindu-se în oglindă, își aranjă ținuta - o rochie minunată din bumbac verde, în care semăna mai mult cu un fluture decât cu o doamnă ce se apropia de

cincizeci de ani. Și ea avea părul negru, însă cu fire albe ici-colo. Kathrina semăna izbitor cu mama ei nu numai la înfățișare, aceeași energie emana din amândouă.

Irene începu să fie nervoasă. Era șapte și jumătate iar la Sierkshagen cina se servea la ora opt fix. Kathrina însă, era în același îngrozitor trening. Unica fată a lui Frank Eschenbach, moștenitoarea moșiei Sf. Hubertus, nu putea să apară astfel în public!

— Kathrina, spuse Irene cu voce hotărâtă, întinzând fetei rochia de seară, nu permit să stai ascunsă acasă. Vii cu noi la Sierkshagen, la urma urmei invitația se referă și la tine. Și cu asta am terminat discuția! Toată ziua te-ai purtat prostește, ca un copil. Vecinii ar putea gândi că te tăinuim pentru că șchiopătezi, sau ești șașie, sau ai vreo altă deficiență fizică.

Kathrina se opuse: — Nu mă ascund. Eu...

— Se poate spune și așa - o întrerupse Irene hotărâtă și o dezbrăcă de partea de sus a treningului. — Ocolești oamenii, parca-r fi contagioși. E de-a dreptul amuzant. Îi cunoști din copilărie pe vecini, ca și ei pe tine. Ce ți se poate întâmpla atât de îngrozitor dacă vii la Sierkshagen?

— Nu știu, recunoscu Kathrina, dar adăugă cu ochii strălucind: Cu toate astea, nu vreau să merg cu voi!

A trebuit să fie îmbrăcată ca un copil mic.

Irene o întrebă zâmbind viclean: — Ai crezut serios că te vom lăsa să rămâi acasă în seara asta? Doar nu ne-am pierdut mințile! Suntem convinși că dacă rămâi toată seara singură, sau inundezi, sau dai foc la casă.

— Mamă, acum vrei să mă superi de tot? izbucni fata nervoasă.

Irene o privi lung. De sub rochia presărată cu flori de argint ieșeau picioarele Kathrinei îmbrăcate în pantalonii de trening cenușii. Această imagine era de ajuns să o revolte pe Irene.

— Pentru numele cerului, dezbracă pantalonii ăștia îngrozitori. Vor crede oamenii că n-ai ce să îmbraci. Sau în ăștia sau în cizmele de călărie alergi toată ziua. De-aș putea înțelege ce vrei cu toate astea...

— Nimic, răspunse Kathrina nevinovată.

Doar că așa e îngrozitor de comod.

— Hainele nu sunt pentru a fi comode, rosti Irene.

Kathrina se așeză pe scaun și își întinse picioarele în fața mamei. Irene, cu o expresie de repulsie, îi trase pantalonii de trening și îi aruncă într-un colț.

— Așa e mai bine; și în zilele următoare nu vreau să văd pe tine chestia asta, rosti severă. De ce îți cumpăr rochii minunate, dacă nu le porți niciodată?

— Pur și simplu mă plictisesc, răspunse Kathrina sec.

Irene o privi brusc.

— Te plictisesc? Spui asta despre niște haine provenind din cele mai renumite saloane de modă? Știi că tatăl tău cheltuiește o avere cu îmbrăcămintea ta? Un om normal nu se plictisește în asemenea îmbrăcăminte. Poți să plutești în ele delicată ca un fulg.

— Eu nu, spuse Kathrina întunecată. După primii trei pași cad în f...

— Kathrina! se revoltă Irene, așa că fata se corectă la timp:

— Pe fotoliu, bineînțeles, ai crezut că voiam să spun fund?

— Katrina!!!...

— Nu sunt, de altfel, nici delicată, nici ușoară ca un fulg.

— Pentru că nu îți dai osteneala! strigă Irene cu reproș. Nici la orele de dans nu ai mers!

Kathrina stătea în fața oglinzii și își aranja părul negru. Prea mult nu era de aranjat. Pentru că i se părea mai comod, îl purta scurt și o prindea într-un mod deosebit. Avea, în același timp, un aer de băiat inteligent și fetiță atrăgătoare, în deplină armonie cu fața bronzată și ochii negri strălucitori.

Se auzi o bătaie în ușă și intră Frank Eschenbach.

— Încă nu sunteți gata? Vă aștept de o jumătate de oră.

Irene adulmecă bănuitoare.

— După cum te știu, ai reușit să-ți îndulcești așteptarea cu câteva pahare de Martini.

— Ce altceva puteam să fac? zâmbi Frank. Dacă doamnele încep să se pregătească pentru o seară,

atunci bărbaților le rămâne doar alcoolul.

— Mai bine ai discuta cu fata ta, îi spuse Irene. Nu dorește să vină cu noi la Sierkshagen!

Lui Frank îi rămase zâmbetul pe față.

— Ciudat, dacă te supără, imediat este "fata mea", murmură. Ce s-a întâmplat, Kathi? Nu ți-e deloc foame?

Kathrina se repezi la el ca la un salvator și îl îmbrățișă.

— Cum să nu! Doar că urăsc această rochie și acești pantofi, dar cel mai mult urăsc că trebuie să stau la masă cu mulți nobili și oameni importanți și trebuie să pălăvrăgesc amabilă cu ei.

Frank o trase în joacă de păr.

— Îți mulțumesc că n-ai spus cât de mult îți urăști sărmanii părinți demni de toată mila.

Kathrina medită.

— Nu, pe voi nu vă urăsc. Cel puțin nu întotdeauna, adăugă cu un zâmbet ștrengar.

— Ah, ce consolare, spuse Irene și îi puse pe umeri haina scurtă, albă, de hermină.

— Trebuie neapărat să merg cu asta la Sierkshagen? se opuse fata în continuare. Priviți-mă cum arăt! Prima rafală de vânt mă va arunca pe tarlaua de lângă șosea.

— Seara este liniștită și nu e nici o urmă de vânt, spuse Frank vesel. Deci acest pericol nu există. Iar tu ești o fetiță frumoasă și drăguță.

— Într-adevăr? Kathrina era foarte surprinsă și își privi picioarele care, în pantofii delicați de argint, păreau că nu-i aparțin. Atunci cu siguranță eu sunt de vină că mă simt atât de ciudat.

— La drum! spuse Irene și deschise ușa. — Dacă mai stăm mult voi muri de foame.

Kathrina își urmă mama care și acum era frumoasă și elegantă ca întotdeauna. Irene Eschenbach era de aproape douăzeci și cinci de ani soția lui Frank, iar în această perioadă a învățat perfect cum să se poarte în societate. Putea să zâmbească amabilă chiar după ore de stat în picioare în pantofi strâmți, cum s-a întâmplat la recepția dată de Anul Nou muncitorilor de pe Sf. Hubertus. O asemenea performanță nu i-ar fi reușit Kathrinei oricât s-ar fi străduit.

Sierkshagen era doar la un sfert de oră de Sf. Hubertus. Dacă despre Eschenbachi se putea spune că sunt bine situați, proprietarii Sierkshagenului erau putrezi de bogați. La ei totul era mult mai impunător și mai distins. Abia se putea observa că aici se trăiește și se muncește. Conacul arătos dădea impresia că nu-i locuit de nimeni. Totul arăta ca un decor de film.

Nu e de mirare că lumea considera o onoare deosebită o invitație la Sierkshagen. Familiile de proprietari din jur acceptau bucuroși invitațiile.

Seara era într-adevăr nespus de liniștită. Adia un vânt ușor, abia simțit și, deasupra dealurilor Holsteinului de Răsărit, făcea boltă un cer albastru închis.

Kathrina s-ar fi simțit mult mai bine în seara asta sub cerul liber, jucându-se cu caii, sau visând în locul ei preferat din uriașa grădină, sub bătrânul păr. Avea presimțiri rele în privința Sierkshagenului și acestea s-au adeverit.

Când Irene și Frank, însoțiți de fata lor, își făcură intrarea în uriașa sală de mese, pentru câteva secunde se făcu liniște.

Natural, toată lumea îi cunoștea, în mod deosebit pe Irene, fiindcă nu trecea zi să nu participe la deschiderea unei serbări de binefacere sau să nu apară la vreun concert, expoziție, cursă de cai. Se afla peste tot unde putea juca vreun rol și era de ajuns o privire aruncată pe îmbrăcămintea ei pentru a deveni tema discuțiilor timp de multe zile.

Iar Kathrina Eschenbach?

Pe ea o cunoșteau mai puțin. Putea fi văzută rar în compania mamei sale. Gurile rele spuneau că din cauza urâciunii ei.

Îi întâmpină stăpâna casei. Îl lăsă pe Frank să-i sărute mâna, se pupă cu Irene, schimbă câteva cuvinte de politețe cu Kathrina. Apoi făcură cunoștință cu oaspeții care erau pentru prima dată la Sierkshagen. Irene înclina ușor capul către cei proaspăt intrați în acest cerc select.

Kathrina, care stătea tot timpul cu câțiva pași în urma părinților, se opri nea-

jutorată. Evident nu avea habar despre ce trebuie să facă. Ceilalți invitați aveau motive să se întrebe cine este această ființă nesigură, roșie de tulburare și ce caută aici?

Irene se întoarse spre ea.

— Pentru numele cerului, Kathi, așează-te odată undeva! îi șuieră furioasă.

Atunci, în fața fetei se aplecă un tânăr domn. — Presupun că sunteți domnișoara Eschenbach.

— Fără nici o îndoială, îi aruncă fata din vârful buzelor, dar vă asigur că eu nu am făcut nimic pentru asta.

— Sunt convins, preastimată domnișoară, spuse tânărul zâmbind și îi aranjă Kathrinei scaunul lângă masa lungă, așternută festiv. Fata se lăsă pe scaun.

Irene ar fi vrut să dispară văzând zâmbetele răutăcioase ale celor din jur. Îi aruncă fetei niște priviri arzătoare, dar fără efect.

— Știam, șopti Irene la urechea soțului când în jur toată lumea s-a așezat și au reînceput discuțiile. — Kathi ne face de rușine. Ar fi trebuit s-o lăsăm totuși acasă!

— Ce ai cu ea de fapt? întrebă Frank dând nemulțumit din cap. Doar se poartă de-a dreptul exemplar.

Kathrina stătea, într-adevăr, foarte sigură de sine și se străduia să fie drăguță. Răspundea amabil în stânga și-n dreapta. Abia gustă din bunătățile de pe masă, refuză mulțumind țigările întinse de vecinul din stânga și nu se atinse de băuturile tari.

Frank era fericit. — Ei vezi, spuse când ajunseră la desert, când vrea, fata noastră știe totuși să se poarte. Cred că tu ești cea care o enervezi întotdeauna cu nesfârșitele tale observații.

— Posibil, răspunse Irene, în timp ce savura înghețata ornată cu fructe flambate. — Dar nu pot face altceva. Kathrina este ca o bombă cu ceas, când suntem alături în societate simt că este gata în orice clipă să explodeze.

Între timp, Kathrina își privi pe ascuns ceasul. Sub masă, își scosese de mult pantofii și își întindea ușurată degetele picioarelor. Cerul știe cum pot celelalte să umble în asemenea instrumente de tortură, să stea și chiar să danseze - ea în orice caz, n-a rezistat nici un sfert de oră în ei.

Hilda von Below se ridică de la masă. Toată lumea făcu la fel și o urmară în salon, unde doamnele fură servite cu cafea iar domnii cu țigări și trabucuri.

Se luă și Kathrina după părinții ei. Irene aruncă o privire în urma ei și păli.

— Kathi, pantofii... unde ți-ai lăsat pantofii?

Kathrina se opri de parcă picioarele i-ar fi prins rădăcini. Cineva râse prin apropiere. Întorcându-se brusc, se repezi după pantofi. Trebuia să se bage sub masă. A așteptat o clipă, spera că nu va atrage mai mult atenția. Când apăru iar, se concentră să se ridice de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit. Însă agăță fața de masă răsturnând tot ce se afla pe ea: vazele cu trandafiri și frezii, farfuriile, paharele...

Cu zgomot, toate astea i se opriră la picioare, apa din vaze îi udă rochia scumpă de seară și un trandafir se agăță de ea cu spinii.

După câteva secunde de liniște lumea începu să râdă. Mai ales Hilda von Below, care o cunoștea pe Kathrina de când era mică, nu găsea situația deloc supărătoare. Râdea cu poftă și le indică oamenilor ei să facă ordine.

Irene nu a rezistat cu atâta sânge rece acestei nenorociri.

— Doamne, Frank, simt că amețesc! icni.

— Nu cred, Irene, încă n-ai leșinat niciodată, îi răspunse soțul liniștitor.

— Toate au un început, suflă femeia și, acum, chiar că s-ar fi prăbușit dacă bărbatul, cu prezența lui de spirit, nu ar fi prins-o.

Irene a rămas câteva secunde fără vlagă în brațele lui Frank, dar își regăsi repede forțele.

— Du-mă acasă, Frank, te rog!

Kathrina nici nu observase că mama ei era gata să leșine. Cu pantofii în mână, ieși în fugă din sala de mese. Pe drum, îi căzu floarea agățată de rochie. Un tânăr domn se aplecă și o ridică, dar Kathrina nu observă nici asta.

♥ ♥

— Magnus, te rog lasă acolo trandafirul, spuse Antonia Falk, privind chinuită în jur.

— Nici nu mă gândesc, mamă! Ar fi păcat să îl calce cineva! Şi poate voi avea ocazia să i-l înapoiez domnişoarei.

Antoniei îi pieri brusc cheful. Lăsă jos paharul de vin şi îşi aprinse o ţigară.

— Ştii cine a fost asta? întrebă încet.

Băiatul o privi distrat.

— Cine? Fata care s-a jucat de-a v-aţi ascunselea? Habar nu am.

Antonia mânuia nervoasă bricheta.

— Fii măcar cinci minute lucid, Magnus, am de discutat cu tine! Eu nu văd nimic de râs în toate astea.

Magnus o privi uimit.

— Deci este atât de serioasă situaţia? Simţi că te-am pus, cu purtarea mea, într-o situaţie dificilă? Să arunc fără să atrag atenţia floarea pe fereastră şi să uit că am văzut-o vreodată?

Antonia simţi nevoia să râdă.

— Nu e vorba de asta. Dar habar n-ai cine au fost cei care au plecat nu demult de lângă noi. Era familia Eschenbach, proprietarii moşiei Sf. Hubertus! Iar tânăra domnişoară care a aranjat faţa de masă este unica moştenitoare a acestei moşii.

— Pentru asta, domnişoara s-a dovedit uimitor de normală, fu Magnus de părere, veselindu-se. Apoi deveni serios. — Deci cei la care ai lucrat au fost printre invitaţi. Nu ştiai că vor veni?

— De unde să fi ştiut? întrebă Antonia, dând din umeri. — Abia de două săptămâni am primit invitaţia şi nici nu m-am gândit că vor veni aproape toţi proprietarii din împrejurimi.

— Păcat, spuse Magnus. — Altfel ai fi putut să te pregăteşti sufleteşte pentru întâlnirea cu Eschenbachii. De ce nu ai mers la ei să le aminteşti de tine?

— Asta-i bună, pentru Irene Eschenbach noi suntem nişte peştişori mărunţi, oameni fără nici o importanţă.

Antonia îşi atinse părul blond, aranjat azi după masă de un coafor de primă clasă din Travemünde. Antonia era o femeie micuţă, aproape de cincizeci de ani, care nici nu se distingea în mulţime; totuşi dacă cineva o privea cu atenţie îi remarca ochii mari, albaştri.

În seara asta îşi purta unica rochie de seară, cumpărată de Magnus pentru ocazii deosebite. Rochia era mulată pe corp şi decorată cu fire aurii. La cea mai mică mişcare împrăştia raze strălucitoare şi Antonia avea impresia că poartă o rochie cu totul deosebită. Rar avusese o asemenea posibilitate în viaţă, care de altfel nu abundase în evenimente deosebite. Această invitaţie, de exemplu, n-ar fi primit-o niciodată, dacă nu s-ar fi întâmplat, bineînţeles, ceva incredibil. Fiul ei cumpărase moşia Hasselburg, aflată la câteva minute de Sierkshagen şi a cărui proprietar murise de câteva luni fără a lăsa moştenitori. Deci moşia aştepta cumpărător, iar lui Magnus, care se umpluse de bani printr-o moştenire neaşteptată, i s-a împlinit visul dintotdeauna. A putut să se mute la ţară, să gospodărească o întreagă moşie şi să trăiască după voia lui...

— Fata Eschenbachilor este în orice caz, foarte deosebită, remarcă Magnus şi ridică paharul în sănătatea mamei.

Antonia ridică paharul, apoi, fără să-l ducă la gură, îl lăsă iar.

— Deosebită? Păi, nici nu ştiu. Întotdeauna se vorbeşte despre ea, spuse retrăgându-se. Poate are ceva ce n-am observat la Sf. Hubertus, pe vremea când... Antonia îşi drese vocea, apoi continuă: — Dar ce a făcut azi aici, este de speriat, nu-i aşa? Să se ridice fără pantofi, apoi să răstoarne jumătate din masă...

— Eu am găsit senzaţională situaţia, spuse Magnus şi îşi netezi pe spate părul care îi cădea tot timpul pe frunte. — Nu cred că fata asta se plictiseşte vreodată.

Antonia aruncă o privire curioasă spre grupul în mijlocul căruia stătea Hilda von Below discutând bine dispusă.

— Ceea ce mă miră este că la Sierkshagen sunt invitaţi numai oameni de seamă.

Magnus îi mângâie consolator mâna.

— Nu-ţi face griji, într-o zi vei face şi tu parte dintre ei.

— Eu? În ochii albaştri închis ai Antoniei străluci o clipă bucuria, dar se stinse imediat. — Ei, Magnus, nu ştii ce vorbeşti! Ar trebui să

fim sau nobili sau măcar să provenim dintr-o familie de vechi moșieri. Mi-am dat seama de asta.

— Poate că asta așa a fost cândva, răspunse fiul ei zâmbind. Dar azi nu mai există privilegii de origine. Vei vedea că la sfârșitul săptămânii următoare vom fi invitați foarte normal, peste tot, și pe nimeni nu va interesa cine ai fost și ce ai făcut înainte. Apoi nu cumva să mă faci de rușine și să-ți uiți pantofii sub vreo masă!

Fața Antoniei se însenină.

— Cum poți să te gândești la așa ceva, doar știi că nu te-aș face niciodată de râs. Sunt conștientă că în calitate de proprietar al moșiei Hasselburg trebuie să-ți păstrezi buna reputație.

Magnus privi pe ascuns trandafirul de lângă pahar, pe pervazul ferestrei, apoi se ridică.

— Scuză-mă, mamă aș vrea s-o mai întâlnesc pe această domnișoară zburdalnică. Nu vreau să pierd ocazia de a-i înapoia floarea.

Antonia privi îngândurată în urma fiului ei. Magnus era înalt, zvelt, un bărbat bine făcut. Se mișca ușor, elegant și firesc. Pentru el nu existau deosebiri între bogați și săraci, între nobili și oameni obișnuiți. Nu cunoștea diferitele grupuri sociale, fiecare cu secretele ei.

În cazul lui asta ar fi fost chiar nepotrivit. Se baza exclusiv pe calitățile lui, iar din acestea avea din plin.

♥ ♥

Kathrina se repezi la mașină, își scoase impermeabilul din portbagaj, se băgă în el, apoi scăpă de pantofii strâmți, încălțându-se cu vechii ei pantofi sport și se simți în sfârșit bine.

Trecu în fugă prin parc. Avea nevoie de aer proaspăt. Vântul de seară îi uscă încet lacrimile care i-au curs când a fugit rușinată de situația penibilă din salon.

— Sunt o ghinionistă! își repetă a suta oară, cu o expresie chinuită pe față, trecând prin parc cu mâinile afundate până la coate în buzunarele impermeabilului.

— Da, o ghinionistă. Toate îmi ies pe dos! Unde apar eu, imediat cade un portret de pe perete. Dacă intru într-o cameră, cu siguranță va zbura covorul de sub picioarele mele și voi cădea cât sunt de lungă pe parchet.

Astea așa se întâmplau întotdeauna.

Când Kathrina era mică, se împiedica mereu în propriile ei picioare, era atât de neîndemânatecă încât Irene a trimis-o la ore de balet sperând că astfel va deveni cât de cât mai sigură pe picioarele ei.

Kathrina a adus-o în pragul disperării pe profesoara de balet, iar după a șaptea lecție ratată, nu s-a mai dus la ore. De-a lungul anilor și-a dat seama că este altfel decât celelalte fete. Mai puțin atrăgătoare, mai puțin elegantă și cu totul neîndemânatică. Era complet stângace. Ceea ce la micuța Kathi era amuzant, devenise, odată cu trecerea anilor, tot mai exasperant pentru mama ei.

Irene Eschenbach era revoltată împotriva sorții. De ce tocmai fata ei era atât de neîndemânatică? De ce nu moștenea calitățile ei? Mișcările ei erau delicate și armonioase. De ce nu poate și Kathrina să fie ca ea? Fata era conștientă de câte griji îi face, totuși nu se putea schimba.

— Halo!

Kathrina se întoarse involuntar. Cine este cel care tulbură liniștea acestei seri de aprilie? Nu vede oare că dorește să fie singură?

Nu era nimeni altcineva decât Magnus Falk, care, cu mâinile în buzunare, cu un trandafir la butonieră, se îndrepta agale spre ea pășind pe gazon. Cenușiul înserării i-a jucat întâi o festă, crezuse că un alt băiat se află în fața lui. L-au derutat pantofii de sport și impermeabilul, sub care nu își închipuia că s-ar ascunde o rochie de seară. Vocea îi deveni mai rece.

— Nu ați văzut prin apropiere o domnișoară? întrebă, apropiindu-se. — O fată într-o rochie de seară cu flori argintii.

— Nu! răspunse Kathrina cu voce băiețească. Pe-aici sunt doar eu.

— Ciudat, medită Magnus, oprindu-se la câțiva pași. — Aș fi pariat că s-a îndreptat încoace.

— Mai bine să nu pariați, îl sfătui Kathrina și îi întoarse spatele.— Ați pierde pariul. În fond de ce vă interesează această fată?

Magnus privi trandafirul. — Aș fi dorit să-i înapoiez această floare și...

— Dar nu-i al ei! îl întrerupse Kathrina. — Floarea asta era pe masă.

— Dumneata ești bine informat! spuse Magnus uimit și își miji ochii ca să-și observe mai bine interlocutorul.

Kathrina simți cum roșește sub privirea lui și se bucură că noaptea îi ascunde culoarea obrajilor. Tânărul nu-și desprindea privirea de ea. Chipul îngust al băiatului îi amintea în mod curios de o imagine văzută în copilărie într-o carte de povești. Klauss Stortebeker, marinarul curajos, o mai privise astfel, cu ochi negri ca noaptea, din vreo aventură exotică.

— Spuneți-mi, nu vă cheamă cumva Stortebeker? întrebă brusc, sub puterea amintirilor.

Magnus râse. — Nu, din păcate. Dar să încerc și eu! Din întâmplare nu am norocul să discut cu domnișoara Eschenbach?

— Cine v-a spus asta? întrebă fata cu privire scânteietoare.

— Deci am ghicit? întrebă tânărul. Curios, dumneata, într-un timp foarte scurt te-ai schimbat cu totul. Pantofii ăștia și impermeabilul le-ați scos din vreun buzunar tainic al rochiei?

— Urăsc rochiile de seară, îi explică nervoasă Kathrina.

— Chiar așa?! exclamă Magnus vesel. — Am crezut că o domnișoară, în situația dumitale...

— În situația mea? își ridică fata brusc capul. — Gândiți-vă bine ce spuneți, domnule! Chiar dacă mă cheamă Kathrina Eschenbach, asta nu dă nimănui dreptul să mă clasifice.

Magnus înghiți în sec. — Nu? Eu întotdeauna m-am gândit că...

Atunci fata își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

— Așa, așa, dumneata te-ai gândit. Nu te-ai gândit bine. Poate că părinții mei au obligații mondene și trebuie să se poarte după niște reguli prestabilite. Însă asta nu se referă la mine. Eu sunt coșmarul serbărilor din grădini și al seratelor. Nici nu mai sunt invitată de când se știe că sparg vaze chinezești și vărs sosul tomat peste invitați. Dacă doriți să știți exact...

— O, da, vă rog!

— Dar să nu spuneți nimănui!

— Îmi dau cuvântul.

— Deci, stau ascunsă mereu la Sf. Hubertus, ca să nu provoc stricăciuni mai mari. Între timp, părinții mei se poartă de parcă nici n-ar avea un copil, spuse Kathrina cu cea mai mare seriozitate.

Buzele lui Magnus tremurară. Abia își putea reține râsul.

— Cu alte cuvinte, dumneata ești oaia neagră a familiei.

Kathrina îl privi. — Da, se poate spune și așa. Nici la cina asta nereușită n-am vrut să vin. Aș fi preferat să rămân acasă. Părinții au avut de făcut o alegere dificilă: mă iau cu ei și eu voi face praf porțelanurile de la Sierkshagen, sau mă lasă acasă și atunci Sf. Hubertus cade pradă flăcărilor sau pur și simplu sare în aer. Ați văzut că au ales prima variantă.

Magnus era impresionat. O privea ca pe o ființă dintr-o altă lume. Nu-și închipuise vreodată că poate exista și o asemenea fată. Și cu atât mai puțin că o asemenea persoană va moșteni moșia Sf. Hubertus.

Îi depășea cunoștințele și noțiunile. Nu o putea clasifica în nici o categorie obișnuită. Și recunoscu în sinea lui că nu-și poate da seama dacă Kathrina vorbește serios sau joacă teatru.

Fata privi în jur.

— Nu găsiți - șopti conspirativ - că primăvara, aici, la țară, nu există nici o ordine?

— Cum să înțeleg asta? întrebă Magnus mirat.

Fata arătă spre casa luminată.

— De-ți place sau nu, ești invitat. Peste tot se chefuiește, adesea până dimineața, întotdeauna fiind câțiva care nu-și mai găsesc drumul către casă. Aș înțelege dacă cineva ar sta până târziu pentru frumusețea peisajului sau pentru că se simte bine, dar să petreacă seară de seară!

— Cum este vorba în majoritate de oameni maturi, preluă Magnus tonul

glumeț al fetei, nu trebuie să vă faceți griji în privința lor.

— Ce greșeală! îi întoarse Kathrina cu importanță. Tocmai că acești oameni maturi se comportă precum niște copii. Chiar părinților mei, care sunt niște oameni serioși, li se întâmplă să se întoarcă de la o cină nevinovată abia la ora patru dimineața.

— Nu avem dreptul să-i lipsim de această distracție! o sfătui Magnus.

Fata deveni nesigură.

— Așa credeți? Nu știu... Omul crede că părinții sunt niște persoane respectabile și este surprins când vede că sunt ușuratici.

Magnus, la fel de serios, aprobă.

— E adevărat, și cred că aici la țară se cam pierde timpul. Ca să nu facem excepție, n-ați vrea să bem un pahar de șampanie?

Brusc, Kathrina se tulbură ca o fetiță. Își mușcă buza și privi la vârful pantofilor.

— Hm... e foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar nu pot accepta... Știți, este foarte riscant pentru cineva să se arate cu mine în public. Se poate întâmpla să cadă scaunul de sub mine, sau să zboare paharele din dulap.

Magnus privi lung, gânditor la fată.

— Asta nu m-ar deranja de loc.

Kathrina zâmbi neîncrezătoare și își afundă mai tare mâinile în buzunare.

— Nu toată lumea ar avea curajul să spună asta. Știu, ați dorit doar să fiți curtenitor. Mai bine merg acasă. Ei, îmi dați trandafirul, sau doriți să-l păstrați?

Băiatul îi întinse floarea.

— Este a dumneavoastră, domnișoară Eschenbach.

Kathrina roși din nou și mirosi trandafirul. Când petalele îi atinseră fața, Magnus își închipui că el o mângâie duios.

— Ciudat, spuse fata, nu are miros. Oare mai există o singură floare în lume care să miroase cum trebuie?

— Desigur, răspunse Magnus însuflețit. — Dacă veți veni vreodată în Hasselburg, vă voi arăta niște trandafiri cu miros superb.

— Bine, spuse fata, apoi se întoarse pe neașteptate și porni către casă.

Drumul era lung și Magnus o urmări un timp cu privirea.

Cu statura înaltă, cu părul negru, scurt, pășind elastic, semăna mai degrabă cu un băiat.

Magnus își reaminti chipul ei. Avea o expresie care l-a surprins. E posibil, se întrebă, ca această tânără, unica fiică a lui Frank și Irene Eschenbach, care de mică a avut tot ce și-a dorit, să nu fie fericită?

♥ ♥

— Era să mor de rușine, suspină Irene când ușa mașinii se închise. Își privi soțul. Așa ceva nu mi-a mai fost dat să trăiesc. Să-și lase pantofii sub masă și să se plimbe în ciorapi prin salon! Ai văzut cum se prăpădeau ceilalți de râs? A fost teribil!

— A fost teribil de amuzant, o corectă Frank. Și termină odată cu văicăreala! Te-ai uitat dacă fata nu e pe-afară?

— Natural că m-am uitat, răspunse Irene, și natural că nu e nici urmă de ea. Poate să meargă acasă și pe jos. O plimbare de la Sierkshagen la Sf. Hubertus nu poate să-i facă decât bine.

Frank porni mașina. Era înalt, lat în umeri, cu părul cărunt iar fața bărbătească trăda o voință puternică. Își privi îngândurat soția.

— Mă gândesc, spuse ezitând, dacă aceste lucruri nu se întâmplă din cauza ta?

Irene nu găsi cuvinte pentru răspuns. Își privi uimită soțul.

— Din cauza mea? suflă în sfârșit. Cum poți să spui așa ceva? Eu chiar că n-am nici o vină. Tot timpul mă rog să nu se întâmple din nou ceva îngrozitor.

— Tocmai asta este, observă Frank sec. Kathi știe asta. Știe că nu ai încredere în ea. Îți simte teama și devine nesigură și neatentă.

— Este cea mai mare copilărie pe care am auzit-o vreodată! Irene își descărcă toată supărarea arătând spre soț. Pe vremea aceea ar fi trebuit să insist ca să continue baletul. Poate nu am fi în situația asta. Însă tu...

— Profesoara de balet a fost de părere că fata nu are aptitudini pentru asta, îi aminti Frank.

Irene adăugă vehementă:

— Nu ar fi trebuit s-o ascultăm! Toți copiii merg la

balet. Eu pe vremea aceea eram foarte optimistă.

— Kathrina are alt fel de aptitudini, spuse Frank. Nu o compara mereu cu tine!

Irene arătă cu un gest dramatic spre fruntea încrețită de gânduri. — Ah, de ce nu poate Kathrina să-mi semene măcar un pic? La cincisprezece ani eram cu tatăl meu la baluri și serate. Și abia am ajuns la majorat când l-am însoțit în străinătate.

Frank deveni nervos.

— Dar Irene! Ești nedreaptă cu Kathrina dacă faci asemenea paralele! Ea este cu totul altfel decât tine. Nu-mi seamănă nici mie. Se mai întâmplă.

— Nu pot să înțeleg asta, se plânse femeia.

— Se întâmplă destul de des ca niște părinți geniali să aibe copii obișnuiți, iar în familii cu totul obișnuite să se nască surprinzător copii cu capacități deosebite. De exemplu muzicieni sau matematicieni.

— Dar eu nu vreau un geniu! se văită Irene. Mie mi-ar ajunge dacă fata ar fi puțin mai delicată. Dar nu are nimic din ceea ce le face pe fete atrăgătoare.

În acel moment farurile luminară o siluetă singuratică. Frank recunoscu pelerina și când silueta se întoarse, făcând semne, spuse:

— Iat-o și pe fata noastră. Într-adevăr a pornit pe jos.

— Doamne, dacă i se întâmpla ceva...

— De ce să i se întâmple ceva? izbucni Frank. Doar acum spuneai cât de puțin atrăgătoare și de neîndemânatică e. Cine și-ar face de lucru cu o asemenea fată?

Irene nu-i mai răspunse.

După ce mașina opri lângă ea, Kathrina se urcă în spate și își privi tulburată părinții.

— Ce s-a întâmplat? Aveți niște chipuri atât de ciudate. Doar nu v-ați certat?

— Bineînțeles că nu, o liniști Irene zâmbind puțin amar. O privi pătrunzător pe fată. De ce a trebuit să pleci neapărat singură și pe jos?

— Am dorit să fiu singură, răspunse Kathrina. Este o seară atât de frumoasă.

— Sper că nu ți-ai uitat pantofii de plimbare, notă Irene.

Kathrina roși puțin.

— Nu, mamă...

— Spun asta doar pentru că n-aș vrea să răcești, continuă Irene, apoi, învelindu-se în hermină, se afundă în tăcere. Frank ridică ochii spre oglinda retrovizoare și își privi cu dragoste fata.

— Chiar nu ți-ar face plăcere compania tinerilor din Sierkshagen? întrebă încet.

Kathrina se cutremură.

— Dar tată, așa ceva nu e pentru mine! Doar știi ce se întâmplă cu mine dacă merg undeva.

— Poate că nu s-ar întâmpla nimic dacă n-ar fi cu tine și bătrânii tăi părinți, se împotrivi bărbatul.

Privirea îi căzu pe trandafirul pe care Kathrina și-l prinsese lângă un nasture.

— Ai un admirator care te împodobește cu trandafiri?

— Din păcate nu, oftă fata. Asta e doar o amintire din harababura pe care am provocat-o la recepție.

Frank se întoarse brusc și o prinse de păr cu vechiul gest jucăuș, care exprima mult mai multă dragoste și duioșie decât ar fi putut exprima cuvintele.

— Nu pune totul la inimă, Kathi! Așa ceva i se poate întâmpla oricui.

Fata zâmbi obosită.

— Ești foarte bun, tată. Dar întotdeauna mi se întâmplă numai mie. Am renunțat de mult să mai caut explicații. Este evident că sunt o neîndemânatică.

Frank se revoltă.

— Nu trebuie să spui asta, Kathi! Mie-mi placi așa cum ești.

Pe chipul fetei apăru un surâs de încredere.

— Știu asta. Ești și vei rămâne singurul meu admirator. Slavă Domnului că am ajuns o dată acasă! Sunt ruptă de oboseală.

— Nu înțeleg de ce! nu putu Irene să renunțe la această observație.

Kathrina coborî din mașină și se grăbi în casă. Din ușă se mai întoarse o dată, îi făcu semn tatălui, apoi dispăru înăuntru.

♥ ♥

A doua zi, călare pe Melisande, iapa ei maroniu-roșcată, Kathrina mergea la trap pe o cărare din pădure. Se simțea mai mult decât mulțumită, aproape fericită.

În această lume, izolată în natură, se simțea într-adevăr acasă. Îi stătea mult mai bine în blugi, într-o bluză ușoară și cizme de călărie decât în rochie de seară și pantofi de bal! Își trecu mâna prin părul închis și se lăsă legănată de ritmul calului.

Era încă devreme, deasupra Holsteinului de Răsărit cerul era senin și strălucea albastru deschis. Pe frunze licăreau picăturile de rouă și unde copacii erau mai deși, persistau încă pete de ceață împrăștiate la prima atingere a razelor soarelui. Cei mai mulți oameni dorm în timpul acestor frumoase ore ale zilei, dar Kathrina n-ar fi rămas cu nici un preț în pat când zorii primei zile de mai o așteptau atât de darnici.

Își opri iapa, coborî din șa și se așeză pe un bolovan năpădit de mușchi, în fața unui stejar uriaș. Închise ochii în timp ce-și învârtea biciul în jurul încheieturii mâinii. Îi plăcea să asculte muzica pădurii. În apropierea picioarelor ei cânta un greier. O mierlă veselă îl acompania dintr-un copac, iar din depărtare, dinspre pășune, o vacă mugea a pagubă completând orchestra.

Își deschise ochii pentru că zgomotul de crengi rupte trăda apropierea cuiva. Într-adevăr, un tânăr cu păr închis la culoare se apropia pe o bicicletă. În primul moment Kathrina își închise ochii și își opri respirația, sperând că nu va fi descoperită.

Însă a fost nevoită curând să respire din nou, doar nu putea rămâne fără oxigen până când Magnus Falk ajungea lângă ea.

Inspiră adânc, deschise ochii și privirea îi căzu pe chipul destins al lui Falk.

Tânărul îngenunche lângă ea și îi întinse mâna.

— Ce faceți aici? întrebă.

Kathrina era nervoasă.

— Îmi place liniștea și singurătatea din pădure, dacă chiar vreți să știți.

— Am sosit însă eu și cu astea s-a cam terminat, observă tânărul și amândoi izbucniră în râs.

Kathrina avea un șal alb de mătase la gât.

— Este foarte frumos, aprecie Magnus arătând spre șal. — M-am prezentat? Sunt Magnus Falk.

— Mă bucur, spuse Kathrina. Mie-mi puteți spune liniștit Marlene. Chiar dacă nu arăt ca marea Marlene Dietrich și n-am nici picioarele ei, în ceea ce privește vocea, m-aș lua oricând la întrecere cu ea.

— Kathrina Eschenbach este absolut suficient pentru mine, nu trebuie să fiți neapărat Marlene Dietrich.

— Nu spuneți adevărul! observă Kathrina. În taină, orice bărbat visează femei ca Marlene Dietrich sau Greta Garbo. Recunoașteți! Mie puteți să-mi spuneți liniștit!

— Cine v-a spus toate astea? întrebă Magnus mirat. Vă pot asigura că la mine nu e cazul nici uneia din doamnele amintite.

— Ciudat, aprecie Kathrina privindu-l cu un ochi critic pe tânăr. Ce fel de bărbat sunteți?

Magnus zâmbi.

— În orice caz, un bărbat solitar, n-ați observat?

— Când să observ? întrebă iar fata. — Doar vă văd abia a doua oară. De altfel mi se pare că doamna din spatele dumneavoastră dorește ceva. Face semne cu mâna.

— Mie? Magnus se întoarse uimit și dădu cu ochii de maică-sa, care încerca disperată să-și păstreze echilibrul pe bicicletă. Antonia Falk părea foarte tânără în pantalonii de stofă galbenă și pulovărul tricotat. Părul blond i se legăna în vânt.

Kathrina nu se putu reține.

— Cineva a remarcat deja solitudinea dumneavoastră. Grăbiți-vă, altfel s-ar putea ca doamna să cadă de pe bicicletă și să v-o reproșeze pe veci.

A trecut puțin timp până când Magnus și-a dat seama că fata înțelege greșit situația. Zâmbi.

— Cu această doamnă nu am asemenea legături, la care s-ar putea să vă fi gândit.

— Nu?

N-o mai interesa continuarea dezvăluirilor și se ridică în picioare.

— Nu e nevoie să-mi explicați, nu-mi datorați așa ceva.

Cu aceste cuvinte îl lăsă înmărmurit pe Magnus și el se simți ca un școlar.

Un timp privi în urma fetei care se îndepărta călare, apoi se grăbi în întâmpinarea Antoniei. O găsi total epuizată.

— Oh, Doamne, nu mai urc niciodată pe bicicletă. Ar fi trebuit să-mi amintesc că ultima dată am pedalat acum treizeci și cinci de ani.

Magnus se indispuse.

— La asta într-adevăr ar fi trebuit să te gândești. Tocmai am avut o discuție agreabilă cu domnișoara Eschenbach!

— Am văzut, îi spuse maică-sa cu un ușor reproș în glas. — A durat destul de mult până m-ai observat.

Magnus își prinse mama de umerii înguști.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu neatent cu tine.

Antonia își încreți fruntea.

— Dacă un tânăr își cere iertare de la maică-sa, înseamnă ceva. Spune-mi, Magnus, până unde ai ajuns cu fata asta?

— Nicăieri, unde puteam să ajung? se supără băiatul.

— Pur și simplu... mi-e simpatică. Înafară de asta mi-e și milă puțin de ea.

— Asta-i bună! Antonia încălecă din nou pe bicicletă. Ascunse un zâmbet.

— Ți-e milă de ea? Cum așa? Pentru că este o ființă sărmană și demnă de milă și va moșteni o moșie uriașă? Sau pentru că tatăl ei este proprietarul moșiei Sf. Hubertus, iar maică-sa o snoabă care merge la toate petrecerile de soi?

— Mă iei în râs, mamă, se plânse Magnus, nu e deloc frumos din partea ta.

— Nu râd de tine, dar găsesc trebuie să te atașezi de niște oameni care o merită, spuse Antonia pe ton didactic, când începură să pedaleze alături pe cărare. — Nu văd de ce te-ai atașa tocmai de Kathrina Eschenbach.

Magnus își mușcă buza.

— Cred că cei mai mulți oameni sunt nedrepți cu ea, spuse încet, fără a avea curajul să-și privească mama. — Parcă ar urmări-o tot timpul ghinionul. Din cauza asta e atât de nefericită...

— Ar fi trebuit să studiezi psihologia și nu arhitectura, notă Antonia laconic. Mai bine hai să pariem care ajunge mai repede în Hasselburg! Încep să simt plăcerea pedalatului, ca pe vremea copilăriei. Sper să câștig!

— Te voi aștepta cu micul dejun pe verandă, mamă! Magnus zâmbi victorios și prinse viteză.

Însă Antonia nu se lăsa cu una cu două. Curând își ajunse fiul din urmă și îl privi puțin speriată.

— Încă totul mi se pare un vis, Magnus. Câteodată mă tem că mă voi trezi brusc și voi constata că sunt tot în apartamentul de două camere de la etajul șase.

— Dar Antonia, ce e cu gândurile astea copilărești? Noi suntem proprietarii moșiei Hasselburg. De acum vom trăi în luxul marilor proprietari și pe toți cei care ni se opun îi vom îneca în fântâna curții de la Hasselburg.

♥ ♥

— E o zi minunată, stabili Irene.

Soțul nu putea decât s-o aprobe. Stăteau în lojele lor obișnuite, pe marginea terenului de călărie, privind un meci de polo pe iarbă. Irene sorbea cafea cu gheață. Îmbrăcămintea îi era ca de obicei, nespus de elegantă. Pentru că ea știa la ce se așteaptă ceilalți din partea ei și cum poate să-și păstreze renumele. Purta un compleu din mătase de culoarea porumbeilor sălbatici și un batic uriaș, alb, tot de mătase, prins deasupra umărului stâng cu un ac de aur.

Se întinse moleșită de lumina soarelui.

— Este incredibil de cald pentru Întâi Mai, remarcă.

Frank își reținu un căscat. Manifesta prea puțin interes pentru evenimentele de pe teren, unde un călăreț tocmai stârnise aplauze în urma unei acțiuni curajoase.

— N-ar trebui să ne întoarcem acasă? Frank își privi ceasul. — Am stat destul, ne-a văzut toată lumea.

— Unde-i iar fata? întrebă Irene fără să fi fost atentă la bărbatul ei. De când am sosit n-am mai văzut-o.

— Cu siguranță e la cai, notă Frank plictisit și de data asta nu se mai putu reține.

Însă căscatul i se opri în gât. La câtiva metri în fața lor apăruse o femeie măruntă, fragilă, cu părul de culoarea grâului, însoțită de un tânăr înalt.

— Pe femeia asta o cunosc de undeva! spuse Frank cu vocea înecată, răscolindu-și memoria. — Am mai văzut-o undeva, dar oare unde?

— Tot timpul cunoștințele astea fugare, spuse neprietenoasă Irene, fără a-și ridica privirea de pe programul pe care tocmai îl răsfoia. — Este neplăcut că în societate trebuie să faci cunoștință cu tot felul de oameni pe care altfel i-ai ocoli.

Între timp femeia îi observă pe Eschenbachi, ezită puțin, apoi înclină prietenoasă capul în direcția lor.

— Frumos ne stă, remarcă Frank nemulțumit. — Femeia asta ne cunoaște și noi o cunoaștem. Numai că nu știm de unde. Ție nu ți se pare cunoscută?

Privirea Irenei alunecă spre perechea care la câțiva pași de ei dezbătea aprins cele întâmplate pe teren.

— Nu, stabili disprețuitoare. La urma urmei nu ne putem aminti toate fetele trecătoare, nu-i așa? Înafară de asta, femeia stă cu spatele și n-o văd bine. Tot ce pot să observ este că sunt o pereche neobișnuită. Bărbatul este tânăr, cel mult treizeci de ani, însă femeia, hm... este ceva mai coaptă.

— Ce poți să spui! se revoltă Frank și se ascunse după parasolar.

♥ ♥

Între timp Magnus porni s-o caute pe Kathrina. Era sigur că se va întâlni cu ea la această competiție. Într-adevăr, fata putea fi găsită peste tot unde erau cai și călăreți. "Asta e cea mai bună companie pentru mine" gândea ea. Aici nu trebuia să îmbrace rochiile acelea incomode și nici să pălăvrăgească despre evenimentele mondene.

Firea nonconformistă a Kathrinei îl încânta pe Magnus. Fetele pe care le cunoscuse înainte erau niște ființe răsfățate și snoabe, care se purtau excesiv de formalizat. Rar se putea discuta cu ele despre lucruri interesante. Cel mai adesea stăteau și îl priveau, de parcă ar fi fost singurul bărbat de pe întreg Pământul.

Cei mai mulți spectatori se îndreptau în pauză spre local, să mănânce ceva și să se răcorească după repriza pe care au urmărit-o pe marginea terenului. Kathrina nu s-a luat după mulțime. Nu îi plăcea înghesuiala. Acum tot terenul era al ei și putea să-l străbată călare.

Se repezi în goană pe teren și imediat avu senzația siguranței și a eliberării.

Când își întoarse calul îl observă pe Magnus. Băiatul o privea fix, cu mâinile în niște blugi foarte decolorați.

Kathrina simți o căldură în tot trupul. Nu reușea să-l trateze pe băiat așa cum era ea obișnuită. Încă nu întâlnise un tânăr atât de bine și încă nimeni nu îi arătase atâta atenție dezinteresată.

Magnus îi făcu semn.

— Hello!

Kathrina sări din șa ca o amazoană, cu fața arsă de soare și părul scurt ud, lipit pe frunte. Încă nu împlinise douăzeci și doi de ani.

— Iar dumneavoastră! spuse în chip de salut și însuflețirea lui Magnus scăzu brusc.

— Da, iar eu, răspunse cu un ușor oftat. — V-am căutat peste tot.

— De ce? întrebă Kathrina mirată. — Altundeva ați luat plasă?

Magnus lăsă să-i treacă pur și simplu pe lângă ureche această remarcă.

— Am dorit să vă întreb dacă nu sunteți dispusă să ne plimbăm puțin cu mașina. Încă nu cunosc bine regiunea și mi-ar prinde bine o bună cunoscătoare a împrejurimilor.

— Ați înnebunit? Kathrina își căscă ochii. — Sunteți în stare să stați în mașină pe căldura asta?

Băiatul zâmbi.

— N-ar fi chiar atât de insuportabil. Am o mașină decapotabilă. Nu vă tentează propunerea?

Fata dădu din umeri și își mușcă buza.

— Cunosc pe-aici totul ca-n palmă.

— Tocmai asta este! se însufleți Magnus și o privi irezistibil.

Kathrina îi ocoli cu bună știință privirea.

— Nu sunteți de mult timp pe-aici, nu-i așa?

— Doar de câteva săptămâni. În copilărie am stat un timp aici, dar nu-mi mai amintesc nimic.

Fata deveni dintr-odată foarte curioasă.

— Ați stat aici? Unde și când? Trebuie să-mi povestiți pe drum. Unde vă este mașina?

— Dincolo, spuse Magnus puțin surprins de tempo-ul în care fata lua hotărârile.

Kathrina făcu o mimică misterioasă.

— Perfect! Puteți avea încredere în mine. Vă voi arăta niște locuri minunate, pe care singur nu le-ați fi descoperit niciodată. Pornim?

— Cu plăcere, răspunse Magnus și se întoarse fiindcă avea impresia că soarele îl orbește. Dar îl mai supăra ceva. De câteva secunde avea impresia că brațul îi va porni independent de voința lui, spre Kathrina. Ca să evite asta, rămase sus în lojă, la o distanță de siguranță.

Kathrina era foate însuflețită de propunerea băiatului și râdea veselă.

— Minunat! Îmi leg repede calul și mă întorc imediat.

— Nu mă mișc nici un centimetru de aici, o asigură Magnus serios.

♥ ♥

Se lăsă seara. Coroana încinsă a soarelui apunea dincolo de lacul Holsteinului colorând apa în roșu.

Irene și Frank au petrecut împreună o după-amiază minunată. După meci au băut niște răcoritoare și s-au întins la soare, bucurându-se de ultimele lui raze și de liniștea binevenită după această zi zgomotoasă.

— Cum se înghesuie toți, remarcă Irene răutăcioasă, arătând spre mulțimea care se scurgea prin ieșire. Ca o turmă de vite ce se îndreaptă spre grajd.

— Irene, nu ai destulă înțelegere, o preveni Frank. O asemenea zi fiecare o trăiește după felul lui.

— Eu sunt cu totul altfel, anunță Irene plină de sine. Nici nu mi-ar fi la îndemână să fiu ca restul lumii.

— Ești doar o snoabă incurabilă, o caracteriză Frank.

— Așa sunt eu, murmură Irene dând din umeri.

Frank tresări.

— Din nou e aici femeia aceea, șopti el.

Prin ochelarii de soare, Irene o observă delicata ființă, care într-o rochie albă de pânză cu o geantă aruncată pe umeri, tocmai trecea pe lângă ei.

— Ești sigur că o cunoaștem? întrebă în șoaptă.

— Și încă cum! răspunse Frank. O cunosc dar nu știu de unde. E de-a dreptul enervant.

— Și mie mi se pare cunoscută, anunță brusc Irene. Cine poate fi?

Antonia îi salută cu aceeași înclinare prietenoasă a capului. Pentru ea era important să dispară repede din fața Eschenbachilor. Și ei îi era neplăcută situația. I-ar fi plăcut să nu se mai întâlnească cu Frank și Irene pentru că nu știa cum să se poarte față de ei. Eschenbachii probabil că nici nu-și dădeau seama cine e.

La urma urmei nu li se putea pretinde să-și amintească de toți angajații care au lucrat vreodată pe Sf. Hubertus.

Rar ajungea doamna Eschenbach în bucătărie, nemaivorbind de soțul ei? O singură dată a fost Frank, căuta ceva și atunci s-a întâlnit cu Antonia. Au discutat câteva minute, dar nu l-a preocupat cu adevărat persoana ei.

Antonia era bucătăreasă. Irene obișnuia să discute meniul și aprovizionarea cu administratoarea casei, așa că nici ea nu-și putea aminti de Antonia, mai ales că totul s-a întâmplat acum mulți ani.

Totuși Antoniei i se părea potrivit să-i salute pe Eschenbachi. La urma urmei niciodată nu se știe ce se poate întâmpla în viață. S-ar putea ca foștii patroni să-și amintească brusc de ea.

— În fine, acum mă voi uita după Kathrina, spuse Irene și se ridică. Sper că n-a pornit spre casă pe jos. Deși o cred în stare! Și cum s-a îmbrăcat azi! Blugi și tricou, asortate cu cele mai vechi cizme de călărie găsite la Sf. Hubertus... Zău Frank, nu încerci să discuți cu fata ta să se îmbrace măcar la asemenea ocazii elegant?

— Treburile neplăcute le lași mereu pe seama mea, remarcă soțul, nemulțumit.

♥ ♥

— Pe unde suntem?

— Nu știu.

De câtva timp, Magnus și Kathrina ieșiseră de pe șoseaua asfaltată și rătăceau pe niște drumuri desfun-

date, printre câmpuri și arături.

Kathrina observă puțin speriată că se întunecă, iar locurile atât de familiare au devenit brusc străine și ostile. Și ea susținea că știe fiecare colțișor al regiunii.

Totuși nu puteau rezista tentației de a merge mai departe. Cerul era curat și înstelat deasupra lor, drumul destul de drept, deși nu vedeau prea departe în față. Kathrina își ținea fața în bătaia aerului care trecea peste parbriz, gândindu-se cât de mult schimbă lumina farurilor locurile. Din când în când, Magnus o privea pătrunzător.

— Părinții știu că ați plecat cu mine? întrebă în sfârșit.

Kathrina dădu a lehamite din mână, ceea ce putea să însemne orice, iar răspunsul îi fu nu mai puțin ambiguu.

— Întotdeauna le spun totul părinților.

— Se întâmplă des să vă plimbați cu străini, noaptea, cu mașina? se interesă Magnus. Nu i-ar fi plăcut dacă fata ar fi fost luată la întrebări de către părinți din cauza ieșirii târzii.

— Cu străini? Cum așa? întrebă Kathrina nelămurită. Doar dumneata nu ești străin pentru mine.

— Deci nu? întrebă băiatul plin de importanță.

Fata se întoarse spre el și îi surâse irezistibil, privindu-l în ochi.

Magnus simțea că își pierde controlul, ceea ce îl enervă imediat. Dacă fetița asta își închipuie cumva că îl poate seduce, atunci... atunci probabil că nu greșește...

Chipul lui Magnus deveni foarte serios, încât Kathrina se întoarse și își schimbă vocea:

— Nu vă speriați, nu vă mănânc.

S-a pierdut puțin când îl privi. Noroc că stătea jos. A fost unul din acele îngrozitoare, și în același timp, minunat de frumoase momente când, un om, împins de o dorință inexplicabilă, vrea să sară în brațele cuiva.

Se lăsă pe spate și închise ochii.

Magnus acceleră și aceasta făcu să se ridice praful de pe drum.

Kathrina se uită la vitezometru: Magnus părea hotărât să doboare recordurile de viteză. Luminile micului oraș au rămas de

mult în urmă, nemaivorbind de Sf. Hubertus.

— N-ar trebui să ne întoarcem acasă? strigă Kathrina, având un sentiment neplăcut, de care nu putea scăpa. Evident, abia acum și-a dat seama în ce aventură a intrat. Străbătea ținuturi întunecate și necunoscute alături de un tânăr bărbat pe care abia îl cunoștea și pe deasupra într-o mașină care avea o viteză înspăimântătoare.

Începu să se simtă nenorocită. Se întoarse spre el și îl prinse de braț.

— Să ne întoarcem!

Băiatul o privi nervos.

— V-ați schimbat atât de brusc punctul de vedere? Nu demult erați dispusă să-mi arătați jumătate din Schleswig-Holstein!

— M-am răzgândit, anunță fata încet.

Magnus frână.

— Da, cred că aveți dreptate. Parcă plouă în depărtare. N-ar fi indicat să ne prindă.

Kathrina se strânse și mai mult în scaunul ei, privind cu teamă norii care se adunaseră la sud, pe cerul nu demult curat și înstelat. Vântul se înteți și Kathrinei i se făcu frig. Purta doar un tricou ușor și Magnus, care o observa cu neliniște crescândă, zâmbi pe ascuns.

— Ce se întâmplă? Sunteți palidă! Doar nu vă e frică?

— Natural că nu, glăsui cu superioritatea obișnuită, dar..., fata își mușcă buza, dar părinții mei își fac griji din cauza mea.

— Mă îndoiesc, răspunse Magnus rigid. Devenise pe neașteptate neprietenos, parcă o învinuind-o pentru vremea rea în care nimeriseră. — Eu cred că cei mai mulți părinți nici nu observă când copii lor dispar un timp.

Cerul devenea tot mai amenințător. Între nori scânteiau fulgere. Vântul aducea a furtună, se potolea câte puțin pentru a porni cu putere și mai mare. Nici ploaia nu s-a lăsat mult timp așteptată.

Kathrina nu mai fusese niciodată pe o vreme atât de urâtă, la atâția kilometri de casă. Îi venea să plângă. Se abținea numai pentru că Magnus i se părea acum atât de străin. Parcă i-ar fi

dispărut toată amabilitatea și atenția.

Magnus se gândea că singur n-ar fi nimerit într-o asemenea situație. S-ar fi întors de mult acasă. Dar prezența Kathrinei era o provocare pentru el, trebuia să-i arate ce bărbat este...

Pe deasupra, nu reuși să întindă capota mașinii. A petrecut un sfert de oră în ploaie, lucrând la capota aia blestemată, fără nici un rezultat...

— Eu sunt de vină pentru toate, declară Kathrina după ce au pornit în sfârșit.

Magnus zâmbi subțire.

— Nimeni nu e de vină. În orice caz, dacă aș fi singur, mi-aș căuta fără nici o reținere adăpost sub vreun copac. Însă cu dumneata nu pot face asta, niciodată nu se știe ce se poate întâmpla. Copacul poate să fie trăsnit. Dacă m-ar nimeri doar pe mine, ar fi nesemnificativ, dar dacă v-ar atinge pe dumneavoastră...

— Mie rău, șopti Kathrina.

Magnus o privi dur.

— Nu pot opri acum, suntem în mijlocul arăturii. Dacă plouă în continuare și drumul devine impracticabil, cerul știe când ajungem acasă. Reveniți-vă!

— Bine, șopti Kathrina și se stăpâni. Era doar puțin mai palidă decât de obicei.

♥ ♥

— Ce întunecat e cerul în partea aceea, remarcă Irene în timp ce se îndrepta alături de soțul ei spre mașina din parcare.

Frank fluieră ușor.

— Se pare că va fi furtună. Din fericire, noi vom scăpa.

Irene își încreți fruntea.

— Sper să ai dreptate. Doamne, oare unde se poate ascunde Kathrina? Nu mai poate fi tot la cai.

— Poate că deja e acasă și ne așteaptă cu cina, încercă Frank să-și liniștească soția.

— Tu crezi în minuni, întrebă Irene îngrijorată. Eu în orice caz nu, mai ales dacă e vorba de Kathrina.

Se mai întoarseră o dată și aruncară o privire în local. La mese mai erau câțiva oaspeți neobosiți. Ospătărițele alergau în jurul lor, servind șuncă de Holstein, în timp ce o orchestră zgomotoasă asigura atmosfera sărbătorească. Câțiva domni care consumaseră mai mult decât ar fi trebuit vorbeau și râdeau tare, accentuând dezordinea.

Irene privi tulburată în jur. În acel moment intră Antonia Falk.

— Bună seara, spuse. Mă scuzați că vă deranjez, dar nu știți dacă fata dumneavoastră, împreună cu fiul meu, au plecat de aici?

— Cum? Irene o privi nelămurită pe femeia blondă.

Frank își reveni mai repede.

— Luați loc, stimată doamnă, o rugă și se așezară la cea mai apropiată masă.

Antonia zâmbi măgulită.

— O, nu sunt de loc "stimată", dar e totuna. Sunt îngrijorată, pentru că Magnus nu mi-a spus unde merge. Ultima oară l-am văzut cu fata dumneavoastră și acum amândoi au dispărut.

— Frank, eu leșin, se pierdu Irene.

Frank se cutremură.

— Te rog, nu acum, Irene...

— Dacă sunt împreună, atunci pot să vă asigur că fata este cu Magnus în cele mai bune mâini, încercă Antonia să-i liniștească pe cei doi.

— Cine este Magnus?

edip

— Fiul meu, îi înștiință cu o nobilă simplitate Antonia. Fata nu v-a spus nimic? Că atunci la Sierkshagen au discutat îndelung și s-au întâlnit și a doua zi în pădure?

— Nici un cuvânt nu ne-a spus, murmură Frank. O privi cu reproș pe Irene. — Fata ta!

Irene luă o țigară de la Frank. Mâna îi tremura puțin.

— La sud cerul este negru, putem totuși spera că nu i-a prins furtuna. Magnus nu-și pierde cumpătul în asemenea ocazii, dar mă întreb dacă pe fata dumneavoastră nu o cuprinde panica?

Irene înghiți în sec.

— Nu-mi dau seama... În orice caz, nu o sperie apa, adăugă zâmbind ușor.

Antonia tăcu o vreme, apoi încercă un ton mai vesel.

— Nu e amuzant că ne facem asemenea gânduri din pricina copiilor noștrii? Doar tinerii de azi sunt atât de independenți și de curajoși.

Irene își strânse buzele roșii.

— Poate fiul dumneavoastră este așa, dar Kathrina noastră? Kathrina este încă o fetiță neîndemânatică. Îmi pot închipui din partea ei că se aruncă în mijlocul unei furtuni și apoi se întreabă cum a ajuns acolo.

♥ ♥

— Nu mai plângeți, spuse Magnus sever. Dacă o furtună ca asta vă face să plângeți, ce-ați face în cazul unui uragan adevărat?

— E-eu n-nu plâng de loc, încercă fata să ascundă evidența și căută o batistă prin buzunare.

— Așa nu facem nimic, observă Magnus lucid. Adunați-vă, ne apropiem de un sat. În curând veți bea un ceai cald și vă veți usca.

În aceste momente, băiatul i se părea Kathrinei cât se poate de obraznic și încrezut. Se mira cum de l-a găsit înainte atât de atrăgător și amabil. Se opri din plâns, dar deveni atât de supărată încât căută ceva tare cu care să-i dea în cap băiatului.

— Nu vă faceți griji, nu vă voi împovăra mult timp. Dar de fapt cine a avut ideea să aruncăm o privire în jur?

— Dumneavoastră, bineînțeles, îi aruncă Magnus și acceleră pe ultimii metri ai drumul de pământ. Noroiul zbura la înălțime. Frumoasa mașină roșie arăta de parcă din greșeală ar fi fost confundată cu un tractor și folosită la arătura de primăvară.

— Eu? se revoltă Kathrina. Cred că n-am auzit bine. Doar dumneata vroiai să-mi demonstrezi cu orice preț cât de bine e să te plimbi într-o mașină descoperită.

Magnus oftă.

— Acum ne aruncăm unul altuia vina, ca niște copii? Important este că a trecut și am ajuns acasă sănătoși și veseli.

— Sănătatea încă e valabilă, dar veselia cu nici un chip, notă Kathrina și abia așteptă să se vadă iar la Sf. Hubertus.

Într-adevăr, iată frumosul conac alb. Se înălța maiestuos spre cerul negru amenințător, de parcă niciodată, nici o vreme nu l-ar putea afecta.

Kathrina, după ce nu demult își simțise viața în pericol, acum, văzând Sf. Hubertus, își dădu seama că a exagerat copilărește întâmplarea.

— Nici un cuvânt părinților despre furtună, și nici despre faptul că ne-am rătăcit în Feldmark! îl rugă încet pe băiat la intrarea în casă.

— Mă voi strădui, spuse Magnus. Să uităm totul! Cred că nici unul nu ne-am comportat extraordinar.

Kathrina își plecă fața și fără nici un cuvânt, se repezi în casă.

Magnus trebui să meargă din nou pe terenul de călărie, după mama lui. Își închipua că îl așteaptă îngrijorată. Antonia observă din depărtare mașina și inspiră profund.

— Mi-a sosit băiatul, anunță ușurată.

Irene își încreți fruntea, observându-l atent pe tânăr. O deranja că mainainte își dăduse drumul fanteziei. În același timp, regreta, fiindcă ar fi fost mult mai interesant dacă acest tânăr era iubitul respectabilei doamne.

— Tinere, îl abordă Frank aspru, aș putea să aflu ce se întâmplă cu fata mea?

Magnus rezistă surâzând privirii acuzatoare.

— N-am nici o idee, domnule Eschenbach, presupun că doarme dulce în patul ei.

— De asta mă voi convinge imediat, spuse Irene și își luă soțul de braț, trăgându-l spre mașină.

Prima ei impresie despre acest tânăr era cât se poate de rea. Până și felul în care își purta părul lung îi trezea neîncrederea. Ce bine că fata ei nu a sărit nebunește în brațele unui asemenea băiat! Ar fi fost îngrozitor!

Kathrina tocmai își trăgea plapuma până sub nas când Irene bătu la ușă și intră încet.

— Unde te-ai ascuns, inimioară? N-ai apărut toată după-masa și seara. Ne-am îngrijorat serios din cauza ta! Ce-ai făcut, unde ai fost?

Fata înghiți în sec și luă hotărârea curajoasă de a ascunde adevărul până când mama va înceta cu întrebările. Va fi mai bine așa. Își cunoștea mama. Dacă ar afla că unica ei fiică a gonit într-o mașină sport cu un străin și pe deasupra a prins-o furtuna, cu sigu-

ranță ar face o criză de plâns.

— M-am ocupat de cai, susținu Kathrina și căscă lung. Și am uitat de trecerea timpului. Când mi-am dat seama cât e de târziu, am venit direct acasă.

— Într-adevăr? Irene o mustră bănuitoare. Nu era convinsă de această explicație, dar de ce să fie mereu bănuitoare? Kathrina era în patul ei, era în siguranță și nu observa nimic suspect.

— Unde ți-e calul? întrebă totuși mai departe.

— Cei din Sierkshagen mi-l vor aduce mâine. Kathrina căscă din nou.

— Atunci dormi frumos, spuse Irene liniștită și se pregăti să plece.

— Tata nu s-a întors cu tine?

Irene era deja la ușă. Se opri și dădu din umeri.

— Ne-am întâlnit cu o femeie... pe care o cunoaștem de undeva. Tatăl tău a invitat-o, împreună cu fiul ei, un băiat ciudat, la un pahar.

♥ ♥

— Stimată doamnă, vă cunosc de undeva, dar de unde? întrebă Frank și o privi pătrunzător pe Antonia Falk în lumina tremurată a lumânării. — Chipul dumneavoastră mi-e cunoscut și nu-mi dau seama de unde anume...

— Într-adevăr, ne cunoaștem, îi împărtăși Antonia veselă.

Toți stăteau în imensa bibliotecă din Sf. Hubertus și discutau foarte destinși. Doar Irene lipsea, la fel Kathrina, dar pe prezența ei nu se putea conta.

— Mai demult, mama mea a fost bucătăreasă la dumneavoastră, îl lămuri Magnus.

Frank se înecă cu whiskiul. Roși și începu să tușească. Magnus îl bătu prietenește pe spate.

— Ei, dar nu e nici chiar așa de gravă situația. Pot să vă asigur că mama nu are de gând să se întoarcă la Sf. Hubertus ca să se răzbune. Am cumpărat Hasselburgul și așa suntem vecini.

— Dar... nici în vis nu mi-aș fi închipuit, se apără Frank. Sunt atât de surprins. Deci dumneavoastră ați fost... bucătăreasa noastră. De la început mi-ați părut cunoscută.

— Au trecut mulți ani de-atunci, preciză Antonia cerându-și parcă scuze.

Băiatul n-avea decât patru ani.

— Adevărat? Frank îl privi pe Magnus parcă nu i-ar fi venit să creadă că tânărul a fost vreodată un copil nevinovat de patru ani.

— Da, încuviință Antonia. Apoi a moștenit pe neașteptate o mulțime de bani de la o mătușă îndepărtată și cum Hasselburgul era de vânzare, n-am ratat ocazia.

— Chiar așa? Frank își încreți fruntea.

Antonia își drese glasul.

— Domnule Eschenbach, vă înțeleg că sunteți într-o situație neplăcută. Nu m-aș supăra deloc dacă acum ne-am goli paharele și ne-am lua bun rămas ca să se reinstaleze vechea ordine.

— Dar de ce toate astea, doamnă Falk? Frank era vizibil revoltat. Doar nu trăim în secolul trecut! Nu, dimpotrivă, ne mai permitem un whiski și îmi veți povesti cum ați trăit. Ce ați făcut când ați plecat din Sf. Hubertus? Și de ce ați plecat, de fapt? Ah, ia-t-o pe soția mea. Se va bucura când va afla ce cunoștință veche ne sunteți!

Ei, dacă pe Irene o bucura că poate să bea la

miezul nopții cu fosta ei bucătăreasă, atunci avea un mod foarte deosebit de a-și exprima bucuria.

După ce Frank i-a explicat pe larg și pe ocolite care e situația, chipul Irenei înghență. O privi pe Antonia ca pe un obiect nedemn de atenția ei și îi spuse încet dar glacial:

— Sunteți bucătăreasă? Ce interesant. Și ați cumpărat Hasselburgul? Se pare că cercurile cu adevărat superioare se restrâng mereu. Azi toată lumea își poate permite orice. Spre exemplu administratoarea noastră face regulat călătorii în Caraibe, în concedii, iar un alt angajat călătorește în Pekin. Peste tot ne întâlnim angajații. De ce nu ar fi fosta noastră bucătăreasă mare proprietară?

— Nu toată lumea prezintă atâta înțelegere, notă Magnus ironic.

Irene râse în silă.

— Ei, acum vă vom cunoaște o altă față, nu-i așa? Va fi foarte interesant.

— Doamne, nici noi nu suntem altceva decât niște

cetățeni obișnuiți, murmură Frank nemulțumit și își aprinse pipa.

— Natural, aprobă Irene. Noi suntem niște oameni foarte normali, doamnă Falk. Nu ne considerăm de exemplu câtuși de puțin deosebiți față de ceilalți. Frank, dragule, toarnă-mi niște vin... din cel franțuzesc... sau nu, din cel italian.

Irene Eschenbach își simțea rangul periclitat. Musafirii aveau ocazia să se convingă. Antonia își privi pierdută băiatul, iar Magnus puse capăt situației neplăcute.

— Ne scuzați, dar e foarte târziu. Își puse în grabă paharul pe masă. — Mama nu e obișnuită. Vă mulțumim foarte mult pentru tot, și noapte bună.

Antonia își luă rămas bun în grabă și plecă aproape în fugă de la Sf. Hubertus.

Irene își privi soțul clătinând din cap. Cuvintele ei mai ajunseră la urechile celor doi care tocmai ieșeau pe ușă.

— Cerule, Frank, bucătăreasa noastră! Chiar vrei să ții legătura cu ei? Ar trebui să terminăm acum pentru totdeauna.

♥ ♥

În ținutul Holsteinului de Răsărit, de la începutul verii până toamna târziu, muncile agricole impuneau ritmul vieții. Arat, semănat, apoi recoltat și arat din nou. Pe câmpuri, pe drumuri, peste tot, numai mașini agricole, în jurul conacelor furnicar de oameni. O bună parte a proprietarilor lăsau conducerea muncii pe mâna inginerilor agricoli, plecând în străinătate sau în munți, sau în locuințele lor de la oraș. Celor care rămâneau acasă, pentru a se gospodări singuri, nu le rămânea timp și pentru viața de societate.

De aceea, primăvara petrecerile se țineau lanț, fiecare considerând de datoria lui să-și invite măcar o dată vecinii cu care se va mai întâlni abia la vânătorile din toamnă.

Și noii proprietari ai Hasselburgului respectau acest obicei, deși e fără îndoială că au fost îngrijorați când au trimis invitațiile. Teama lor s-a dovedit nefondată: familiile din regiune au venit fără excepție.

Desigur că Irene nici nu a vrut să audă de așa ceva. A izbucnit o adevărată ceartă la Sf. Hubertus, pentru că Irene nu găsea potrivit să meargă la petrecerea Antoniei, căreia îi dăduse cândva de lucru. O deranjase și faptul că Hasselburgul era de vânzare, dar că îl cumpărase o fostă bucătăreasă, mai precis fiul acesteia, era de necrezut. O bucătăreasă, doamnă de Hasselburg! Irene nu putea accepta gândul ăsta.

Ar fi dorit să-l convingă pe Frank să nu meargă cu nici un chip la "oamenii ăia", dar soțul râse și îi răspunse sec că nici nu se gândește să se lipsească de această plăcere. Irene avea de ales între a rămâne acasă și a-l însoți. Natural că nu a putut rămâne acasă, fiindcă ar fi fost mai insuportabil.

Nici Kathrina nu vroia să meargă la Hasselburg, dar neputând declara adevăratul motiv al refuzului, până la urmă, a fost nevoită să-și însoțească părinții. Apăru spre miezul nopții în salonul de dans. Atmosfera era încinsă la maximum și toată lumea se distra de minune.

Un tânăr blond o luă de mijloc pe Kathrina.

— Vino, Kathi, să dansăm, doar n-ai venit aici ca să stai.

— Nu știu să dansez, anunță Kathrina și îl îndepărtă pe tânăr. Caută-ți pe altcineva!

Tânărul se retrase vizibil jignit. Cineva în spatele Kathrinei observă amuzat:

— Săracul, ce plasă a luat!

Kathrina simțea că i se înmoaie genunchii. Îi venea să o ia la fugă. Când se întoarse, îi surâdeau ochii căprui ai lui Magnus.

— Și dumneavoastră sunteți aici? întrebă fata preocupată.

— Din moment ce locuiesc aici, răspunse băiatul vesel și își stinse țigara. — Am sperat că veți veni și dumneavoastră.

— Din cauza ultimei noastre excursii?

Băiatul își încreți fruntea.

— Da, și din cauza asta. Trebuie să-mi cer scuze. Am fost neprietenos și crud. N-a fost frumos din partea mea.

— Eu la fel, anunță Kathrina împăciuitoare.

Într-adevăr, nu ne-am stăpânit nervii. În rest, amândoi suntem demni de toată lauda, nu-i așa?

— Eu în mod sigur nu, spuse Magnus.

— Iar eu cu atât mai puțin, anunță fata și începură amândoi să râdă.

— Totuși nu sunt chiar așa sperioasă. Dumneavoastră nici nu-mi cunoașteți adevărata față.

— De ce? În ce constau calitățile dumneavoastră?

— Asta nu pot s-o spun. Sunt foarte econoamă cu ele, fiindcă omul nu-și poate risipi calitățile cu cei care nu o merită, răspunse Kathrina surâzând cu toată fața.

— Este un punct de vedere, stabili Magnus. Dansăm?

Kathrina se înroși.

— Nu știu să dansez.

— Cine susține asta?

— Sunt neîndemânatică și complet nepricepută, spuse fata serioasă.

— Nu cred.

Vocea lui Magnus sună duios. Până și el era surprins de propria-i voce. A fost involuntar, dar sincer. Niciodată n-a mai vorbit atât de delicat unei fete.

Kathrina îi ocoli privirea.

— Toată lumea spune asta. Toată lumea mi-o repetă ca nu cumva s-o uit.

— E amuzant! Magnus o luă pe fată de mână.

— Dumneavoastră, dacă vreți, puteți fi surprinzătoare, de ce n-am încerca pur și simplu?

— După doi pași și-o piruetă am să vă trântesc pe parchet, răspunse Kathrina nervoasă. Aș arunca o lumină deloc favorabilă asupra dumneavoastră și aș dori să vă scutesc de asta.

— Să riscăm totuși! se rugă Magnus.

Fata îl privi cu respirația tăiată.

— Cât de curajos sunteți! spuse în sfârșit. Ei, dacă doriți atât de mult...

Au început să danseze de parcă niciodată n-ar fi făcut altceva.

Kathrina aluneca ușoară pe parchet, în brațele partenerului, în ritmul lent al muzicii.

Irene ar fi suspectat cu siguranță o minune dacă ar fi văzut-o astfel. În scurt timp fața Kathrinei strălucea de bucurie, iar a lui Magnus nu mai puțin. Toate neînțelegerile erau date uitării, se simțeau amândoi niște tineri lipsiți

de griji, trăind muzica și apropierea dintre ei.

— Dar dansați mai bine decât Gene Kelly! strigă Magnus când se rotiră din nou. — Recunoașteți, de ani de zile luați ore de dans pe ascuns.

— Eu? Kathrina râse fericită. Dar nici nu știu care e deosebirea între tango și foxtrot.

— Nici eu, recunoscu Magnus. Cu toate astea, dansăm ca niște campioni.

Kathrina ameți. Se legăna în brațele lui Magnus ca atrasă de un câmp magnetic. Îl privi și se gândi: "Îl pierd, îl pierd pentru totdeauna, simt..."

Niciodată nu și-ar fi închipuit că este în stare și de asemenea sentimente. Era măreț, minunat, nespus de frumos...

În acel moment apărură în ușă Irene și Frank. Ezitară o clipă înainte de a se pierde în mulțime. Irene purta o rochie sărbătorească, neagră, încheiată până sus. Chiar și expresia feței îi era închisă și rece.

— Privește, Kathi a noastră dansează! strigă Frank bucuros, când Kathrina zbură pe lângă ei.

Irenei i se opri respirația.

— Kathrina dansează? De când? Doar nu poate să facă trei pași fără să se împiedice în propriile-i picioare.

Atunci își observă și Kathrina părinții. Văzu chipul mamei și, ca sub o vrajă, deveni imediat stângace și rigidă. Picioarele îi deveniră grele ca plumbul, pierdu ritmul, se împiedică și se opri rușinată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Magnus surprins. Vă e rău?

— Nu, nu, se opuse Kathrina vehement, fără a avea curajul de a-l privi pe băiat în ochi. Doar că...

— Ce-a fost asta?

Kathrina nu putea să spună. Devenise mai sigură ca niciodată că simpla prezență a mamei îi paralizează mișcările. Pentru un moment îngrozitor avusese impresia că nu-și poate pune un picior înaintea celuilalt.

— Ei vezi, îi reproșă Irene lui Frank. Ce ți-am spus? Stă acolo și nu știe ce să facă mai departe. Doamne, măcar să nu cadă jos!

Kathrina se despărţi de Magnus. Avea o singură dorinţă: să dispară. În graba ei, nu observă tava cu cupe pline de şampanie, pe care cineva o lăsase pe marginea mesei. Deja se părea că va trece cu succes pe lângă ea, dar cu o mişcare neşteptată cosi pur şi simplu paharele.

Muzica nu fu de ajuns de tare ca să acopere zgomotul asurzitor. Musafirii din jur se adăpostiră ţipând, pentru că şampania stropi peste tot şi unele doamne îşi vedeau deja rochiile de seară pătate. Însă cele mai multe doar râdeau.

Kathrina s-a oprit câteva momente de parcă ar fi prins rădăcini. Nu înţelegea cum s-a întâmplat. Aştepta un ajutor de la Magnus, dar spre uimirea ei putea să vadă că şi băiatul râdea de ea. Stătea acolo şi se prăpădea de râs.

Kathrina strânse din dinţi. O durea gestul lui. De la alţii era obişnuită, dar lui Magnus nu i-o va ierta!

Se repezi aproape plângând spre ieşire, împingând-o cât colo pe Irene, care încercase s-o oprească.

— Lasă-mă, şuieră Kathrina, lasă-mă în pace!

Irene păli. Niciodată nu s-a mai purtat cu ea atât de urât. Se gândi că trebuie să găsească imediat pe cineva răspunzător pentru purtarea Kathrinei şi îl găsi fără nici un efort în persoana lui Falk Magnus.

Se apropie de tânăr şi îl privi cu severitate în ochi.

— Auziţi? Ce aţi făcut cu fata mea?

Atacul neaşteptat îl surprinse pe Magnus.

— Nu înţeleg? spuse mirat. N-am făcut nimic. Pur şi simplu am dansat.

— Şi ce înseamnă asta? Irene arătă în direcţia în care dispăruse atât de furtunoasă Kathrina.

— Irene, te rog! Frank o ajunse în sfârşit, o prinse de mână şi o trase după el afară din încăpere. — Nu poţi face un scandal aici! Kathrina evident că a fugit fiindu-i ruşine de ce-a făcut...

— Poate a jignit-o Falk Magnus, parvenitul ăla ridicol! spuse Irene cu voce glacială. Doar nu-şi închipuie că se poate apropia de Kathrina noastră? Aici s-ar putea să aibă şi Dumnezeu un cuvânt de spus, dar eu fără doar şi poate!

Kathrina se grăbea atât de tare încât era să se împiedice de prag. Inima îi bătea nebuneşte, faţa îi ardea de ruşine şi de disperare.

O, da, ştiuse că se va întâmpla iar o nenorocire!

Cât de mult ura în momentele acestea lumea întreagă! Dar cel mai mult pe Irene. Ar fi dorit să-i spună ce gândeşte. Să n-o mai vadă! Nu putea să scape de sentimentul că mama nu e străină de eternul ei ghinion. Nu poate fi întâmplător că se simte nesigură imediat ce apare mama prin apropiere.

Odată ajunsă la Sf. Hubertus, Kathrina dispăru imediat în camera ei. Îşi aruncă hainele în dezordine, îşi îmbrăcă pijamaua şi se aruncă de-a curmezişul peste pat. Lacrimile îi curgeau în valuri. Totul era pierdut, însă tocmai acum îşi dădea seama că o aştepta ceva nou, măreţ şi unic. Ceva ce n-a mai trăit vreodată şi ce nu v-a fi distrus nici de Irene...

— Kathrina?

Sări în picioare. Cineva o strigase pe nume de afară. Imediat inima începu să-i bată mai tare. Să fie Magnus? Oare a urmărit-o până acasă?

— Kathrina? posesorul vocii aruncase cu o pietricică în geam.

Fata privi afară şi îi făcu semn că iese.

Stătea acolo, în mijlocul curţii, sub fereastra ei şi o privea. Vântul îi sufla pe frunte o şuviţă de păr.

Kathrina îşi puse mâna la gură ca să nu spună vreo prostie. Atunci îşi aminti. Nu stătea şi el acolo, râzând cu ceilalţi pe seama ei?

— Kathrina, ce s-a întâmplat?

— Nu mi-amintesc să vă fi permis vreodată să mă numiţi pe numele mic, notă fata în stilul crud al mamei ei.

— Să plec? întrebă Magnus lucid.

— Dacă aţi ajuns aici, puteţi să-mi spuneţi ce vânt v-aduce, răspunse Kathrina strângându-şi mai mult paltonul.

Magnus îşi drese vocea.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat. Ne-am distrat atât

de bine, am dansat și atunci dintr-odată...

— Nu puteți spune că nu v-am prevenit, răspunse involuntar Kathrina. Știți că mie mi se întâmplă mereu accidente...

— O, dar eu nu la asta m-am gândit, o întrerupse băiatul. Ci la schimbarea aceea neașteptată pe care ați avut-o. La un moment dat dansam excelent și în momentul următor nu mai puteam face nici un pas... Ce s-a întâmplat? Vi s-a făcut rău?

— Niciodată nu mi se face rău, îl asigură fata. Am o constituție asemănătoare cu a unui cal.

— Nu jigniți sărmanele animale! o rugă Magnus râzând. Doar știți, caii sunt niște creaturi foarte sensibile și fragile.

Buzele Kathrinei tremurară.

— Nu, nu mi-a fost rău. Doar că nu știu să dansez. Și n-am vrut să sparg paharele acelea, dar n-am știut că tava se află chiar acolo. Nu pot să împiedic întâmplarea. De altfel, eu m-am obișnuit.

Magnus veni foarte aproape de ea și o privi serios. Fata îi ajungea până la bărbie și în ciuda nopții, pe față se mai vedeau urmele lacrimilor.

— Minți, îi șopti abia auzit. Nu te-ai obișnuit de loc. Încă nu te-ai întrebat de ce te urmăresc mereu aceste accidente? Așa ceva nu se întâmplă fără motiv...

— Pentru că sunt o ghinionistă, răspunse fata.

— Copilării! Magnus se opuse cu energie. — Nu se poate așa ceva. Cred că dacă simți că ești observată îți pierzi controlul și...

— Domnule Falk, la această oră târzie doriți să-mi explicați fenomenele psihice? întrebă fata ironic și se întoarse.

— Kathrina!

Vocea ascuțită a Irenei întrerupse întâlnirea celor doi.

Se întoarseră speriați în direcția vocii. Irene ajunse la ei răsuflând din greu.

— Kathrina! Vocea femeii arăta că nu manifestă nici o înțelegere pentru situația de față. — Deci aici te aflai. Și încă în compania unui bărbat! Poate nu știi cât e de târziu și că la ora asta nu se cade să primești asemenea oaspeți? Tot timpul mă faci de rușine. Și apoi, cum ești îmbrăcată?

Chipul îngust al Kathrinei împietri.

— Cum? Am luat un palton peste pijama, mamă!

— Peste pijama? Deci deja erai în pat?

— Tocmai mă pregăteam să...

— Dar Kathrina!

— Mamă, am douăzeci și doi de ani! se lamentă fata. — Atâta libertate pot să-mi permit și eu!

— Ești prea nesocotită și credulă! o caracteriză Irene. Aruncă o privire nimicitoare spre Magnus. — Nu doresc să știu la câte fete le-ați sucit în felul acesta capul, domnule Falk, dar cu fata mea nu vă merge! Întoarceți-vă în lumea dumneavoastră, acolo, de unde ați venit!

Magnus își ridică mâna gândindu-se. Căuta cuvinte potrivite. Vroia în același timp să se apere și s-o ia sub apărare pe Kathrina, dar se temea că dacă o pune la punct pe Irene, va strica iremediabil situația. Însă femeia nu îl lăsă să spună nimic.

— Nu mi-ar plăcea, domnule Falk, dacă ați căuta în continuare compania fetei mele, îl anunță fără să clipească din ochi. Kathrina nu vi se potrivește. Avem niște planuri cu ea. Și în acestea nu aveți nici un rol.

— De ce n-o lăsați pe Kathrina să hotărească în această privință? întrebă Magnus abia stăpânindu-se.

Privirea Irenei nu lăsa nici o îndoială despre ce gândea.

— Fata mea este încă prea tânără ca să ia asemenea hotărâri. De aceea doresc să o scutesc de asta. Noapte bună!

Magnus își mușcă buza. Văzând că tânărul stă pe gânduri, Irene adăugă:

— Sper că ne-am înțeles.

Magnus zâmbi amar.

— Fără îndoială. V-ați exprimat foarte clar și exact.

— Așa am și intenționat, spuse femeia și așteptă în tăcere până când băiatul se îndepărtă. Apoi se întoarse spre fată:

— Acum urmezi tu, copila mea.

Frank renunță să-și conducă soția furioasă la Sf. Hubertus.

Îi dăduse cheile mașinii și rămase la Hasselburg. Câteodată nu putea suporta cum soția lui exagerează unele lucruri de nimic. Dacă nu putea să-i spună asta, voia s-o facă să simtă. Deci a lăsat-o să meargă singură. În primul moment Irene rămase fără cuvinte, apoi a izbucnit îngrozitor. Nu e deci de mirare că și-a descărcat toți nervii pe Magnus și pe Kathrina.

Între timp Frank o căută pe doamna de Hasselburg. Antonia Falk fuma o țigară pe terasă. Era evident că nu o preocupa deloc incidentul din salon. Auzind pași, se întoarse. Îl privi pe bărbat cu un surâs îngreunat de gânduri.

— Cu siguranță doriți să vă plângeți din cauza fiului meu...

— Cum? întrebă Frank surprins. Nu știu de ce ar trebui să mă plâng. Îmi permiteți?

Antonia râse. — Cum aș putea să-i interzic unui musafir să vină pe terasă?

Frank își scutură scrumul din pipă.

— Mă tem că soția mea tocmai îi face o scenă fetei noastre, murmură. Mie nu-mi plac chestiile astea. Kathrina e urmărită de ghinion. De aceea nu trebuie persecutată o dată mai mult.

— Da, Magnus mi-a povestit, spuse Antonia meditând. Tremură ușor când peste terasă trecu o rafală de vânt. — Nu credeți că dați prea mare importanță acestor lucruri? Nu că m-ar privi pe mine, dar...

— O, tema asta am întors-o în familie pe toate fețele, spuse Frank îngândurat. Așa este Kathi. Cu asta trebuie să ne obișnuim. Nu îi putem cere să se poarte ca noi în societate, pentru că nu poate. La orice recepție, cu siguranță că ar sparge toate vazele și ar face bucăți o bună parte a paharelor.

— Dar așa ceva se poate învăța, spuse Antonia hotărâtă. Cu siguranță că o domnișoară tânără și inteligentă ca fata dumneavoastră poate învăța cum să se miște într-un salon și cum să se poarte fără să provoace haos.

— Soția mea a încercat asta de-a lungul anilor. N-a precupețit nici un efort ca s-o obișnuiască pe Kathrina cu aceste situații. Dar fără succes, încât până la urmă a renunțat.

Antonia remarcă meditând:

— Soția dumneavoastră întotdeauna a fost foarte energică.

Frank surâse absorbit.

— Da, și așa se poate spune. Ea știa din tinerețe ce înseamnă viața de societate, cum să se poarte la sărbători și recepții. De foarte tânără îl ajuta pe tatăl ei pentru că mama îi murise prematur. Tatăl ei a fost diplomat și împreună au străbătut toată lumea, s-au întâlnit cu mulți oameni importanți și au primit vizitele lor.

— În acest caz Kathrina nu seamănă foarte mult cu mama ei, stabili Antonia obiectiv.

Frank medită.

— Nu, cu siguranță că nu. Așa că azi m-am bucurat foarte mult când am văzut-o pe Kathrina că dansează cu fiul dumneavoastră. Parcă nu era ea! N-am văzut-o niciodată astfel.

Antonia își plecă privirea.

— Am impresia că soția dumneavoastră nu vede cu ochi buni atenția pe care o acordă fiul meu Kathrinei.

— Cum așa?

— Ei, oricum am lua-o, noi facem parte din cercuri diferite, spuse Antonia. Eu sunt bucătăreasă, doar printr-o întâmplare am ajuns aici, la Hasselburg, moșia pe care fiul meu a cumpărat-o după o moștenire neașteptată.

— Doamnă Falk, sunteți incorigibilă! aprecie Frank. La asta nu m-am așteptat de la dumneavoastră. În ziua de azi nu se fac asemenea discriminări.

— Nu? întrebă Antonia nesigură.

— Eu, de exemplu, sunt un om ca oricare altul, continuă Frank. Pe mine mă bucură și cele mai simple lucruri din viață. Banii nu înseamnă nimic pentru mine.

— Ciudat, spuse Antonia încet, asta e spusă întotdeauna de cei care au mulți bani.

Irene intră în mare viteză în curtea conacului Hasselburg. Opri periculos de aproape de fântână, sări din mașină și strigă de departe:

— Frank, acum tu trebuie să vorbești cu autoritate Kathrinei. Fata ta tocmai m-a dat afară din camera ei.

— Vedeți, oftă Frank, dacă e vreo problemă, atunci întotdeauna Kathrina este fata mea.

♥ ♥

Kathrina se bucura de soare și de fiecare obstacol peste care sărea cu multă precizie călare.

Își amenajase în spatele grajdului un teren de călărie. Putea fi găsită oricând acolo dacă era vreme frumoasă și tatăl ei nu-i dăduse vreo sarcină mai importantă.

Așa era și azi. Soarele, bolta cerului, mirosul îmbătător de trandafiri care umplea aerul, erau atât de minunate, îi dădeau atâta fericire, încât Kathrina simțea că și-ar fi petrecut tot restul vieții așa, în singurătate, departe de lumea dezlănțuită.

De undeva se auzeau corbi croncănind iar din pădurea apropiată cucul cânta fără oprire. Kathrina se lăsă pătrunsă de aceste sunete, parcă ar fi dorit să le păstreze în ea pentru vremuri mai vitrege.

— Kathrina! Hello! Kathi Eschenbach!

Fata presimțise că fericirea nu va dura. Întotdeauna se nimerea cineva care să-i tulbure liniștea.

De data asta era Anders von der Heyden, un tânăr voinic, cu umeri lați, fața bronzată, părul drept, blond și ochii albaștri strălucitori.

Ca și Kathrina, Anders provenea dintr-o familie de mari proprietari de pământ. Se cunoșteau din copilărie. Băiatul deținea moșia Schönaich, dar cea mai mare parte a timpului și-o petrecea călătorind în jurul Pământului. În acest timp pe moșie lucrau arendașii și angajații, conduși de un administrator priceput.

Kathrina coborî oftând din șa.

— Doamne, Anders, doar tu-mi mai lipseai!

— Aud asta cu plăcere, spuse băiatul și se aplecă să-i sărute mâna. Ieri m-am întors din Insulele Maldive și primul meu drum l-am făcut la Sf. Hubertus, să văd dacă se mai găsește aici frumoasa mea Kathi.

— Unde altundeva să fiu? întrebă fata mirată. Doar aparțin de locul ăsta.

— Da, știu că ești credincioasă vieții de la țară, notă tânărul.

În pantalonii albi de stofă și în geaca de culoarea mării, făcea o impresie foarte bărbătească. Nici Kathrina însăși nu știa ce-i poate reproșa. Băiatul era de treabă, prezentabil și, pe deasupra, bogat. Se poate pretinde mai mult de la un bărbat? Greu de crezut.

Totuși Kathrinei îi ajungea o privire ca să fie cuprinsă de o anumită reținere în privința lui.

— De ce mă privești așa? întrebă Anders imediat și îi luă biciul din mână. Îți cunosc această privire, dar din păcate niciodată n-am reușit s-o înțeleg.

— E mai bine așa, murmură fata.

Anders o prinse de mână.

— N-ai vrea să vii cu iachtul meu cu pânze în Korfu?

Kathrina n-avea nici un chef, dar nu dorea să-l jignească pe băiat, la urma urmei era bine crescută. Cel puțin în acest domeniu Irene nu se străduise degeaba.

— Oh, Korfu, spuse fără vreo însuflețire deosebită. Acolo mișună turiștii. Cruță-mă de asta, Anders!

Băiatul dădu înțelegător din cap.

— Pari atât de deșteaptă și de înțelegătoare încât omului nu i-ar trece prin cap că nu cunoști valoarea unei asemenea invitații.

— Tocmai de asta nu doresc să merg, pentru că sunt atât de deșteaptă și de înțelegătoare, explică fata. Îmi mai amintesc încă de o ieșire cu iachtul tău, când din cauza unei defecțiuni tehnice a trebuit să ancorăm în larg.

Anders îi răspunse amuzat.

— Trebuie să amintești mereu accidentul acela?

— Sunt nevoită, se auzi răspunsul sever. Îți poți închipui cât de mirată am fost mai târziu când am aflat că de fapt iachtul nu avusese nimic. A fost manevra ta, ca să petrecem în Marea de Răsărit o dulce noapte în doi.

Anders roși.

— În această noapte des amintită ai fost neobișnuit de tulburată, încât te-ai baricadat în așa fel în cabină că a doua zi am avut nevoie de o flacără de sudură ca să te scoatem.

Acum fu rândul fetei să se rușineze.

— Mai bine să lăsăm... spuse ea.

Anders îi sărută din nou mâna.

— Totuși suntem o pereche deosebită, Kathi.

— Da, evident nepotriviți, îl corectă fata cu o sinceritate dezarmantă.

În acest moment apăru Magnus Falk. Inima Kathrinei începu să bată mai să-i sară din piept, întâi păli, apoi roși, iar când Anders își retrăgea mâna, aproape se agăță de el.

— Nu, mai rămâi, Anders! îl rugă.

Anders își încreți fruntea.

— Ce-ți veni? ți-ai dat seama brusc că te atrag iremediabil?

— Nu, dar mă poți salva de disperare, șopti fata și privi spre Magnus cu teamă. Nu aș rămâne cu plăcere singură cu tânărul care tocmai se apropie.

— Nu cumva...? Anders von der Heyden era vizibil amuzat de situație. — Ei, ei, Kathrina, ce-ai făcut în lipsa mea?

Magnus se apropia cu niște pași uriași.

— Ce bine că vă găsesc aici, domnișoară Eschenbach! o salută amabil. Mă muncesc remușcările, pentru seara trecută...

— Mamei nu îi place să vadă bărbați seara târziu, sub balconul meu, îi explică cu stângăcie Kathrina.

Anders își bulbucă ochii de mirare. Auzise bine? Kathrina cea reținută avusese un vizitator nocturn și mama ei îi surprinsese. Ce poveste!

— Îmi permiteți să vă prezint lui Anders von der Heyden? întrebă Kathrina și se întoarse spre Anders: — El este domnul Falk, proprietarul Hasselburgului.

Magnus îl măsură pe Anders cu o privire puțin ostilă.

— Și dumneata ești din regiune?

Anders râse.

— Vă cred. Dacă nu ne-am întâlnit până acum, e din cauza călătoriilor mele.

— Un proprietar ar avea și altceva mai bun de făcut, observă critic Kathrina.

Privirea lui Magnus se opri un timp pe Anders, apoi se întoarse spre Kathrina.

— Vă cunoașteți de mult timp?

— De o vecie, răspunse fata. Ne jucam împreună în groapa cu nisip.

Urmă o tăcere apăsătoare. Anders încercă să salveze discuția.

— Întotdeauna am crezut că Hasselburghii nu au rude! Acum aflu că ați preluat Hasselburgul. Printr-o moștenire?

Magnus ascunse un zâmbet în colțul gurii.

— Cam așa. Întâi am moștenit niște bani, apoi am cumpărat moșia. Închipuiți-vă, nu provin din nici o familie de proprietari din Holstein! Dar întotdeauna mi-am dorit să mă reîntorc în această regiune, mama mea dealtfel a trăit și a muncit aici. Ca bucătăreasă. La Sf. Hubertus.

După asta îi salută amabil pe amândoi și plecă.

Kathrina privi lung în urma lui și se simți atât de nenorocită încât observă și Anders.

— Am spus vreo prostie, se interesă el.

— O mare prostie, răspunse fata.

— Regret, Kathi, dar de unde era să știu că este fiul fostei voastre bucătărese? Delicată situație. Dacă m-aș întâlni odată cu unul din angajații mei care a devenit proprietarul unei moșii învecinate, recunosc sincer că n-aș ști cum să-l iau...

— Ești nebun, îi aruncă fata și plecă în goană.

♥ ♥

Peste trei zile, la Sf. Hubertus era liniște și pace. Era târziu, în casă se stinseră și ultimele lumini.

Kathrina se culcase ruptă de oboseală și adormise imediat. Toată ziua și-o petrecuse fără vreun scop deosebit, plimbându-se cu tractorul pe drumul ce despărțea moșiile.

Puțin după miezul nopții o trezi un ciocănit.

— Cine e? întrebă somnoroasă și se ridică pe jumătate.

— Un călător singuratic care cere un pahar de apă, se auzi răspunsul în surdină, dinspre balcon.

Kathrina privi uimită umbra din spatele ferestrei. Nu poate fi adevărat! Acolo e doar un balcon mic, cu fier forjat, e imposibil să intre cineva din-afară.

Și totuși! Putu să se convingă când a deschis ușa balconului și Anders von

der Heyden a pătruns victorios în cameră.

— Apă? întrebă fata ironic. De când ai decăzut astfel? De obicei nu coborai mai jos de whiski.

Anders, ca întotdeauna, era îmbrăcat impecabil, chiar dacă pantalonii de stofă acum nu erau orbitor de albi si nici dunga nu le era perfectă. Răspunse vesel:

— Nu-mi place whiskiul.

— Ești foarte curajos, îl ironiză fata. Ce faci aici?

— M-am gândit că poate, mai nou, îți face plăcere să primești la miezul nopții vizita prietenilor.

Fata îmbrăcă un halat de baie.

— Prieteni? Anders, e aproape douăsprezece și jumătate, sunt ruptă de oboseală, așa că te rog să fii scurt!

Băiatul îi prinse mâna și i-o sărută cu dăruire. După asta privi adânc in ochii Kathrinei.

— Kathi, te iubesc!

— Asta o știam, spuse fata deloc surprinsă. Mă iubești încă de când ne jucam împreună în nisip.

— Atunci de ce nu vrei să te măriți cu mine? se interesă Anders.

— Tocmai de asta, pentru că și în nisip am stat împreună, răspunse fata rece. Nu mă căsătoresc cu cineva pe care îl cunosc de când era bebeluș.

Tânărul, pe pragul deznădejdii, o privi câteva secunde lungi.

— Da, așa ești tu, notă apoi, imposibilă, total imposibilă!

— Știu. Zilnic mi se repetă, cel puțin o dată. Atunci probabil că poți să-ți iei rămas bun. Dar de data asta pe scări! Noapte bună! Și să nu te prindă mama!

Anders nu se împotrivi.

♥ ♥

Deja se cuibărise comod în pat dar ciocănitul se făcu auzit din nou dinspre balcon. De data asta nu se sperie dar deveni nervoasă.

— Anders, te omor! strigă și sări din pat.

Însă pe balcon era Magnus.

Statura lui în semiîntuneric părea chiar mai înaltă decât în realitate. Kathrina acum observa pentru prima oară că bărbatul are gene frumoase și un zâmbet de-a dreptul irezistibil.

— Dumneavoastră? se tulbură ca o fetiță. Ce doriți?

— Să-mi cer scuze. Cred că m-am purtat urât cu prietenul dumneavoastră.

— Nu știu care s-a purtat cel mai urât, murmură Kathrina, surprinsă de vocea caldă și profundă a tânărului.

Era foarte tulburată că descoperea toate acestea acum, la miezul nopții. N-avusese înainte destule ocazii să-l cerceteze mai bine? Ce se întâmplă cu ea de face într-o situație atât de nepotrivită cele mai deosebite descoperiri?

— Permiteți? întrebă Magnus intrând în cameră fără să aștepte răspunsul fetei.

Kathrina privi nemulțumită cum se închide ușa în urma lui.

— În seara asta e atâta circulație pe-aici, parcă m-aș afla pe un teren de fotbal.

Magnus o privi.

— A fost și Anders?

— Da, și a făcut o declarație de dragoste, îi împărtăși Kathrina.

— Ce-a făcut?

— O declarație de dragoste, repetă fata. Un obicei de-al lui. Înafară de asta, din timp în timp face și oferte de mariaj.

— Atunci de ce nu vă măritați cu el? în vocea lui Magnus se simțea o oarecare tensiune.

Kathrina dădu din umeri.

— Îl cunosc prea bine. Nu cred că aș putea să mă mărit cu cineva cu care m-am jucat in nisip.

— Corect, înțeleg, aprobă Magnus încet.

Stătea neliniștitor de aproape. Kathrina nici nu știa cum s-a întâmplat. A simțit doar apropierea lui tulburătoare. Începu să respire cu greutate.

— Și dumneavoastră? întrebă în sfârșit cu voce subțire, când tăcerea tânărului devenise de nesuportat. Ce vânt vă aduce? Doriți un pahar cu apă?

— Nu, șopti Magnus, cu totul și cu totul altceva...

Și atunci o îmbrățișă cu duioșie și o sărută pe gură.

Kathrina știa că tot timpul așteptase doar asta. În brațele lui se liniști cu totul. Îmbrățișarea delicată a lui Magnus îi dădea siguranță

și o ciudată senzație de plutire...

Băiatul îi luă fața în mâini și o privi lung. Acum era foarte serios, îi dispăruse zâmbetul jucăuș din ochi.

— Kathrina, trebuie să-ți spun ceva, începu, dar fata îl întrerupse.

— Nu, nu acum! Acum nu vreau să aud nimic. Avem timp pentru toate. Noapte bună, Magnus! Și te rog să folosești scările!

— Noapte bună, Kathrina!

Când rămase singură, fata se opri o clipă nemișcată în mijlocul camerei, gândindu-se. Apoi păși în fața oglinzii și se privi mult timp.

S-au întâlnit din nou pe moșia Schönaich.

Anders s-a simțit obligat să-și invite prietenii. Era ziua unei vânători de vulpi. Anotimpul nu era propice dar Anders von der Heyden nu ținea seama de asta. Nu prea respecta obiceiurile, mai degrabă se lăsa condus de toane.

Imediat după vânătoare era sărbătorit cel care a doborât cele mai multe sălbăticiuni. Natural că învingătoarea era Kathrina Eschenbach. Ea câștiga regulat, toate vânătorile.

Frank Eschenbach se mândrea vizibil cu fata lui. Antonia Falk îl privea iar și iar minunându-se. Niciodată nu s-ar fi gândit că bărbatul poate să se însuflețească astfel numai pentru că fata lui a împușcat cele mai multe animale nevinovate.

Și Magnus era acolo. El însă nu călărise cu ceilalți, ci urmărise de departe evenimentele și sărbătorirea învingătoarei.

Anders luase parte la vânătoare, însă degeaba aduna una lânga alta vulpile doborâte, nu avea prea multe.

Sosi și Irene. Apăru într-o haină de mătase care-i descoperea complet umărul stâng.

— Pe toți zeii, nevastămea!

Antonia chicoti.

— Doar nu vă temeți de ea? Priviți, și fata dumneavoastră e aici.

Frank îi făcu semn Irenei.

— Aici suntem, dragă!

— Vin! strigă Irene.

Plină de sine, se așeză pe un scaun împletit lângă

Frank și începu să privească curioasă în jur din spatele uriașilor ochelari de soare.

— Cum vă simțiți, stimată doamnă? întrebă Magnus, care atunci răsărise lângă ea.

Irene se cutremură și în prima clipă se făcu că nu-l observă pe tânăr.

— A, dumneata ești, rosti apoi. Mulțumesc, bine, deși în ultimul timp dorm cam rău. Am impresia că de o vreme nopțile sunt neliniștite la Sf. Hubertus.

— Îmi pare sincer rău, spuse Magnus amabil, privind-o fix pe Kathrina, care tocmai îl luase de braț pe Anders și, împreună, gustau șampania din cupa victoriei.

Pe corpul subțire al Kathrinei stăteau foarte bine pantalonii de călărie și bluza albă de in. În picioare îi străluceau noile cizme de călărie. Se mișca atât de ușor și de delicat în ele de parcă așa ar fi venit pe lume.

Pentru Irene deveni neplăcută tăcerea lui Magnus. Se simțea obligată să spună ceva.

— Între timp l-ați cunoscut și pe Anders von der Heyden? întrebă.

Magnus zâmbi prietenos.

— Da...hm, e un băiat de treabă.

— De asta puteți fi sigur, îl asigură Irene. În adâncul sufletului mă doare că de atâta vreme îi face curte Kathrinei fără rezultat. Ar fi o pereche minunată, nu credeți?

De pe fața lui Magnus pieri zâmbetul.

— Așa este, murmură.

Irene continuă însuflețită:

— Anders este într-adevăr de treabă. Provine dintr-o familie veche de nobili din Holstein. Copiii se cunosc de când erau mici.

— Am auzit, spuse băiatul în silă.

— Kathi v-a povestit? întrebă Irene bucuroasă. Seducător, nu? O, ăștia doi, deja atunci, în groapa cu nisip... Deși câteodată își dădeau cu lopețile în cap... Râse tare.

— De s-ar hotărî odată Kathi să se mărite cu el!

Magnus simți că discuția îl încearcă prea tare. Își ceru

scuze și se îndepărtă în grabă.

♥ ♥

— Stați aici și beți singur? întrebă Kathrina când intră alături de Anders în salonul de vânătoare.

Magnus, care stătea lângă bar, îi privi în fugă.

— Păreați atât de ocupată încât n-am vrut să vă deranjez.

— Pot să primesc un suc de portocale? se interesă fata.

Anders se înființă imediat în micul bar.

— Cu plăcere, însă eu am nevoie de ceva mai tare.

— După-masă la trei? întrebă Kathrina revoltată.

— Cu dumneavoastră ce mai e nou? Beți ceva cu noi? îl întrebă Anders pe Magnus.

Bărbatul îl refuză indispus.

— Nu sunt sigur că mi-ar face bine încă un pahar.

— Ei, dar nu vă cere nimeni să trageți la țintă, îl îndemnă Anders.

Atunci sună telefonul și după ce schimbă câteva cuvinte, Anders surâse.

— Dragă Kathi, trebuie să mergem imediat în Travemünde. Suntem așteptați acolo de o grămadă de prieteni. S-au pregătit să ne sărbătorească.

— În Travemünde? Acum? Kathrina nu părea foarte însuflețită.

Anders o privi uimit.

— Nici nu te bucuri?

— Cum să nu, răspunse fata ezitând, și se uită la Magnus. — Vii și dumneata cu noi?

— Invitația nu mă prea vizează.

Anders dădu din mână a lehamite.

— Puteți veni dacă aveți chef. Luăm cu noi pe oricine vrea. Îmi chem mașina.

— Nu-i poți lăsa aici pe oaspeți, observă Kathrina.

— De ce nu? La ce urmează nu mai e nevoie de mine, stabili Anders. Nici nu vor observa dacă o ștergem.

Magnus își drese glasul.

— Eu mai bine rămân. Mama mi-ar lua-o în nume de rău dacă aș pleca. Și în seara asta mai am de purtat o discuție cu cineva...

Pe chipul Kathrinei se citea mirarea.

— Nu vreți să veniți cu noi?

— Lasă-l să stea lângă fusta mamei! spuse Anders.

— Doar ne întoarcem cel târziu mâine la amiază.

Kathrina mai făcu o ultimă încercare.

— V-ar plăcea. Prietenii noștri sunt foarte drăguți. Și s-ar bucura să vă cunoască.

— Nu, poate altădată..., spuse Magnus. — Încă sunt un străin pe-aici, sunt prea multe atâtea cunoștințe de-odată...

— La mine nu vă gândiți? îl întrerupse fata cu reproș.

Magnus deja se întoarse.

— Mergeți fără mine! Vă doresc distracție plăcută.

♥ ♥

Antonia simți imediat că pe fiul ei îl frământă ceva. Tot drumul, din Schönaich până în Hasselburg a tăcut supărat, deși peste regiune se lăsase o seară dintre cele mai frumoase.

Albastrul cerului începea să se întunece și în timp ce sus se contura deja luna străvezie și străluceau primele stele, la stânga soarele apunea în flăcări, aurind cu razele lui lanurile de grâu.

Mama și fiul cinau în liniște, unul în fața celuilalt.

— Magnus, spune-mi ce s-a întâmplat! îl rugă Antonia observându-i tăcerea prelungită.

Magnus o privi.

— Ce să se întâmple?

— Văd că te apasă ceva, răspunse Antonia. Povestește-i bătrânei tale mame și te vei simți mai ușurat.

Băiatul dădu din umeri.

— Nu am ce să povestesc.

Antonia dădu din cap de parcă acesta ar fi fost răspunsul pe care îl așteptase.

— Din cauza Kathrinei Eschenbach? se interesă.

Magnus își plecă tulburat ochii și nu răspunse un timp.

— Se vede atât de tare pe mine?

— Poate alții n-ar observa, dar eu te cunosc și știu ce te preocupă, răspunse mama.

Magnus deveni foarte serios.

— Fata asta mi-a ocupat totul. Planurile, gândurile... toată viața...

— Ei și? Așa e normal. De ce te face asta pe tine atât de nefericit?

Magnus o privi mirat.

— Nu știi? În primul rând, este fiica lui Frank Eschenbach, unica moștenitoare a moșiei Sf. Hubertus. În al doilea rând, din naștere este de-a locului, în timp ce eu sunt doar un străin, un intrus. Un parvenit, cum bine a remarcat Irene Eschenbach.

Antonia nu arăta surprinsă. Aflase că Anders von der Heyden, împreună cu Kathrina, au plecat în Travemünde, unde erau așteptați de mai mulți prieteni. Toți aceștia erau de-ai locului, cum a spus fiul ei.

— Ar fi trebuit să mergi și tu cu ei, spuse îngândurată. Atunci n-ai sta acasă atât de indispus.

— Nu, nu era pentru mine. Magnus se ridică și se îndreptă spre o fereastră. Privi mult timp, de parcă ar fi așteptat o consolare de la imaginea lanurilor nesfârșite. Kathrina trăiește într-o altă lume. A fost un moment în care am crezut că se poate trece peste aceste diferențe. Dar de când a apărut Anders von der Heyden știu că aceste deosebiri sociale sunt de netrecut. Degeaba aș mai cumpăra o duzină de moșii. Este ceva ce nu se poate cumpăra. Această siguranță că cineva s-a născut de la bun început pe Sf. Hubertus sau pe Heyden Schönaich.

Antonia se întristă.

— Dar Magnus, alte trăsături omenești nu mai contează? Numai asta e important, cu ce nume te-ai născut?

Magnus se întoarse din nou spre maică-sa.

— Nu e atât de simplu, răspunse. În fond, Eschenbachii și von der Heydenii sunt niște oameni amabili, ca tine și ca mine. Iată-l de exemplu pe Frank Eschenbach. Ce mândru și bucuros era de victoria Kathrinei!

— În schimb nevastă-sa nu, interveni Antonia, ea este foarte rigidă.

— Așa e, dar în realitate nici ea nu e decât o mamă grijulie, observă Magnus.

Apoi tăcură o vreme, până când Antonia își adună curaj și întrebă: — Și Kathrina, ea cum e?

Magnus își încreți fruntea.

— Hm... m-am apropiat cam mult de ea. Asta nu e voie să se mai întâmple. Azi am înțeles că suntem despărțiți de o lume întreagă.

♥ ♥

Pe Kathrina o aștepta în Travenmünde o ploaie cu flori.

I s-a tăiat respirația văzând, în portul orașului, noul iacht al lui Anders.

Băiatul își petrecuse toată vara pe vas și oriunde mergea era însoțit de o grămadă de prieteni.

Magnus avea dreptate când îi vorbea maică-sii de "cealaltă lume". Viața acestor tineri era plină de lucruri inaccesibile lui. Din viața lui lipseau dezinvoltura și dezinteresul. Banii nu însemnau mare lucru pentru acești tineri. Nu aveau numai mari proprietăți de pământ, dar și vile în Korfu, sau oriunde pe litoralul grecesc și măcar o casă în Elveția. Magnus, care provenea dintr-o altă lume, deși avea Hasselburgul, n-ar fi putut trăi astfel.

Kathrina în schimb nu s-a gândit niciodată la asta. Ea s-a obișnuit cu luxul și nici nu-și putea închipui o viață în care i-ar lipsi ceva.

Și cât de mult se bucura că Anders a umplut pentru ea tot vasul cu flori!

— De ce nu rămânem aici, întrebă Anders. Stăteau pe puntea iachtului privind orașul care dantela marginile cerului cu acoperișurile. Țiglele erau atât de încinse de parcă n-ar fi avut timp să se răcească de când au fost arse în cuptoare.

Văzând că fata nu răspunde, Anders continuă:

— Uite, Kathi, toată lumea navighează spre Korfu, de ce n-am face și noi la fel? Am petrece niște zile minunate acolo. La Sf. Hubertus se pot lipsi de tine, mai e mult timp până la secerat. Grecia, Korfu, Creta, nu te tentează nimic din toate astea?

Kathrina inspiră adânc. Părul negru, scurt, îi cădea umed pe frunte. Avea nevoie de liniște.

— Nu, recunosc sincer că nu, spuse. Aș dori să merg acasă. Călătoria la Korfu este foarte tentantă, dar și acolo am fi înconjurați de aceeași oameni.

— Dar tocmai asta e minunat! Îi cunoaștem pe toți. Nu se pot ivi surprize neplăcute.

Kathrina îl privi foarte convinsă pe băiat.

— Dar mie îmi plac surprizele. Chiar și cele neplăcute. Încă nu suntem atât de bătrâni ca să fim nevoiți să ne ferim de ele. Mai târziu, oricum asta ne va fi soarta.

— Nu te înțeleg, murmură Anders dezamăgit. Eu urăsc de moarte viața de la țară. Aici pe vas este mult mai interesant.

— Pentru mine nu.

Kathrina se întoarse dar Anders o prinse puțin cam dur de mână. Fața lui îngustă, de obicei surâzătoare, acum era serioasă, chiar amară.

— Kathrina, pentru că suntem din nou singuri, trebuie să reiau vechea și chinuitoarea temă.

Fata oftă din greu.

— O, nu, te rog, nu începe iarăși, Anders!

— Tu nu mă iei în serios! se plânse băiatul. Râzi de mine când îți mărturisesc dragostea. Te iubesc și vreau să fii soția mea. Ce e de râs în asta?

Strânsoarea o durea, încercă să scape.

— Anders, nu... te rog... Uite, de o sută de ori ți-am spus și îți repet: îmi placi, te respect, ești un bun prieten, un băiat drăguț... dar nu te iubesc. Nici nu mă pot gândi la căsătorie.

Fața băiatului se crispă de pornirea reținută.

— Kathi, te implor. Dă-mi măcar o speranță, că odată s-ar putea să-ți schimbi părerea.

— Nu pot s-o fac, spuse fata hotărâtă. De ce nu putem rămâne simpli prieteni?

— Pentru că... prietenia ta nu-mi ajunge! aproape plânse Anders.

Kathrina scăpă din mâna băiatului și îi întoarse spatele.

— Te rog să mergem acasă, totuși nu e atât de frumos aici ca să-mi petrec restul vieții pe vas.

Anders își plecă fața și o urmă cuprins de amărăciune.

♥ ♥

— Fără nici o îndoială că fata noastră se distrează de minune în Travemünde, îi spuse Irene Antoniei, în timp ce se plimbau de-a lungul drumului îngust, lung și întreținut cu grijă, ce ducea spre castelul Sf. Hubertus. Avea un palton mic pe umeri, pentru că începuse să sufle un vânt tomnatic. Timpul nu mai era atât de frumos ca în zilele trecute.

Magnus Falk, Frank Eschenbach și administratorul Schöinachului se adunaseră la o partidă de cărți. Antonia venise pentru că fiul îi dispăruse de câteva ore și își închipuise că este la Sf. Hubertus.

Fiindcă jocul de cărți o plictisea îngrozitor, Irene se bucura sincer de compania Antoniei. Frank era cuprins de febra jocului ori de câte ori se reuneau câte trei, după ce ani de zile i-au lipsit partenerii corespunzători.

— Doamne, bărbații devin copii când e vorba de cărți, se lamentă Irene dând dezaprobator din cap.

— Da, da, în fiecare bărbat se află un copil, fu de acord Antonia, veselă.

Fără îndoială, erau pe drumul cel mai bun pentru a se împrieteni. Antonia nu și-a dădea seama din ce cauză a devenit Irene atât de prietenoasă și bine dispusă, dar nu o deranja de loc această schimbare.

La urma urmei, erau vecini și se întâlneau des. În asemenea împrejurări era de preferat să se înțeleagă bine...

— Mi se pare că vine fata dumneavoastră, spuse Antonia, arătând spre intrare.

Irene gesticulă spre Kathrina, care tocmai coborâse dintr-un taxi. Dar ce s-a întâmplat? Kathrina urcă scările în fugă, cu ochii în lacrimi și dispăru din fața lor cu o grabă suspectă. Abia îi aruncase o privire mamei, care însă se așteptase să-i sară la gât și să-i povestească despre excursia din Travemünde.

Irene privi uimită în urma ei. Apoi se auzi chemarea inevitabilă:

— Frank!

Frank, care se afla într-un pavilion din grădină cu ceilalți doi bărbați, își ridică mâna încercând să scape:

— Nu acum, Irene, nu acum! Tocmai mi-au venit niște cărți pe cinste.

— Pentru numele Cerului, s-a întâmplat ceva cu fata noastră! strigă Irene nervoasă. Și bărbatul ăsta a dat în mintea copiilor!

♥ ♥

Kathrina se ghemuise în pat și plângea pe rupte. Irene intră cu grijă.

— Dragă, Kathi... o chemă speriată. Ce s-a întâmplat? Nu a fost bine în Travemünde?

— O, Travemünde este minunat..., hohoti fata.

— Pentru numele Cerului, atunci de ce plângi? o descusu Irene și se așeză pe marginea patului.

— Din cauza lui Anders, o lămuri fata.

— Din cauza lui Anders? Dar ce-a făcut băiatul? Doar n-a îndrăznit... Irene nu și-a putut încheia fraza din cauza bănuielii îngrozitoare.

Kathrina, ca o fetiță, își îngropă fața plânsă în poala mamei.

— Ba da, mamă. Am pornit spre casă și în drum spre mașină și-a pierdut mințile. Mi-a rupt bluza!

Într-adevăr, o mânecă a bluzei mai atârna doar în câteva fire și văzând asta Irene se cutremură.

— Băiatul ăsta a înnebunit, murmură revoltată. Ai dreptate. Un von der Heydel nu se poate purta astfel!

— A spus că nu mai poate suporta să-i tot refuz cererea în căsătorie. Kathrina râdea chinuită. Dar ce-și închipuia? Că am să mă mărit cu el? Nu-l iubesc și i-am spus-o de o mie de ori!

Irene își drese vocea, tulburată.

— Kathi, mă tem că asta e puțin și din vina mea. Întotdeauna l-am încurajat pe Anders. Îmi plăcea să-mi închipui că veți fi o pereche...

— Dar mamă! strigă Kathrina.

Irene făcu un gest de apărare.

— Bineînțeles, asta nu înseamnă că l-am îndemnat să se poarte astfel cu tine.

Kathrinei începură din nou să-i curgă lacrimile.

— A vrut să mă sărute... a fost îngrozitor... m-am simțit atât de neajutorată.

Irene înghiți în sec.

— Voi schimba o vorbă, două cu acest tânăr, când mă voi întâlni cu el.

— Atunci va trebui să aștepți mult. Acum navighează spre Korfu. Noroc că fără mine. Ce bine e acasă!

— Ești o fetiță curajoasă, o lăudă Irene și îi mângâie fața rece. Mă trec toți fiorii

când mă gândesc că pe omul ăsta îl vroiam de ginere.

♥ ♥

— A fost frumos în Travemünde? întrebă și Magnus în aceeași seară ploioasă de vară, când stăteau pe veranda lui Sf. Hubertus și își ocoleau cu bună știință privirile.

— Da, a fost foarte bine, răspunse fata.

— Mi-ar fi plăcut să vă însoțesc și să vă dau flori, continuă băiatul.

— Asta au făcut-o alții. Tot iachtul era plin de mirosul de trandafiri. M-am simțit ca la o înmormântare.

— Anders nu s-a întors cu dumneavoastră? se interesă Magnus.

Fata dădu din umeri.

— Anders se plictisește la Schönaich. Acum a plecat în grabă spre Korfu, îl atrage mult mai mult.

— Și dumneavoastră n-ați avut chef să-l însoțiți?

Magnus o privi lung și delicat.

Fata scutură hotărâtă din cap.

— Mă enervează vasele alea strâmte. Când îți dorești mai mult să fii singur te împiedici de toți ceilalți, tot timpul sunt discuții.

— Și cu Anders?

— Da, și cu Anders, întări fata și se lăsă pe spate în scaunul împletit. Își învelise capul cu un batic pestriț și Magnus n-o putea privi fără să simtă o durere în inimă.

— Pentru dumneavoastră, Anders înseamnă mult? întrebă încet.

Kathrina nu se grăbi să răspundă.

— Nu cred, spuse în sfârșit. Îl cunosc de atâta timp... Pentru mine a fost întotdeauna un bun prieten.

— Presupun că odată vă veți mărita cu el.

Ochii negri, frumoși ai Kathrinei se rotunjiră de mirare.

— Nici nu mă gândesc. De ce aș face-o?

— Pentru că vă înțelegeți atât de bine și pentru că părinții dumneavoastră o doresc atât de mult, explică Magnus.

Se priviră câteva secunde lungi, Kathrina era

gata să izbucnească în plâns, buzele îi tremurau.

— Acesta însă nu e un motiv să mă mărit cu cineva pe care nu îl iubesc, enunță în sfârșit, foarte încet.

Ochii lui Magnus străluciră de bucurie. Puțin a lipsit să n-o ia în brațe, dar pierdu ocazia pentru că tocmai atunci apăru Irene...

♥ ♥

Înainte de a urca în camera ei, Kathrina se plimbă prin casă. Era nehotărâtă, să se retragă, sau să meargă la părinți, în bibliotecă.

Ultima discuție cu Magnus a dezamăgit-o. Așteptase o mărturisire în sfârșit, dar nu s-a întâmplat așa.

Totuși simțea că băiatul o iubește. Da, ultima dată fusese aproape sigură, iar acum, cu tot ce a făcut și a spus, Magnus dovedea contrariul!

Abia intră în cameră, când bătu cineva.

— Pot să intru? întrebă Frank.

— Da, tată, spuse fata supărată. Încă n-am adormit.

— Incorigibila de maică-ta stă cu doamna Falk și ciorovăiesc despre rețete de mâncăruri, o înștiință Falk zâmbind. Se pare că și-a schimbat punctul de vedere în privința ei.

— Mă bucur, murmură Kathrina.

Frank o trase de păr.

— Te-ai schimbat atât de mult! Deși n-ai nici un motiv. Vei vedea, Kathi, totul va fi în regulă.

Kathrina stătea ghemuită pe marginea patului și lui Frank i se părea foarte neajutorată și vulnerabilă.

— Mă tem că nu va fi niciodată în regulă.

— Mai repede decât îți închipui! N-ai voie să te întristezi, doar ești fata mea! Frank își luă bun rămas zâmbind misterios din ușă.

Era miezul nopții când Kathrina auzi un zgomot dinspre balcon. Ascultă cu atenție. Zgomotul suspect se repetă. Își luă cizmele de călărie și se ascunse după ușa de sticlă.

— Dacă intrați, spuse cu voce amenințătoare, dar puțin nesigură, vă dobor!

— Nu merit asta, răspunse de afară o voce veselă de bărbat.

Fata deschise ușa balconului și se trezi cu un buchet uriaș de flori de vară în față. Era evident că Magnus abia le-a cules din grădină.

— Îți este caracteristic, spuse când fata scăpă pe jos jumătate din ele.

Kathrina se aplecă să le ridice.

— Ce miros ciudat au! observă.

— Mă tem că eu miros ciudat, recunoscu Magnus și o privi profund, după ce fata se ridică din nou. — Tatăl tău este de vină. M-a obligat să beau câteva pahare de coniac. Evident, știa că altfel n-o să am curajul să te întreb..., să-ți spun...

— Da...? Kathrina își opri respirația.

— Te iubesc, murmură Magnus și se lăsă în brațele fetei. Dar abia mă țin pe picioare. Îmi pare rău, dragă, dar am nevoie de un pat. Mi-l împrumuți pe al tău?

— Numai pentru că ești atât de binecrescut? întrebă fata și îl sărută pe buze.

Magnus se prăbuși în pat și înainte de a închide ochii mai mormăi: — Și se spune despre tine că nu știi să te porți. După mine, ești minunată, ești o zână! Să rămâi așa... pentru totdeauna...

SFÂRȘIT

edip